

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίαν δρ. 8,—

Ἑτησίαν φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος 4,50

Ἑξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

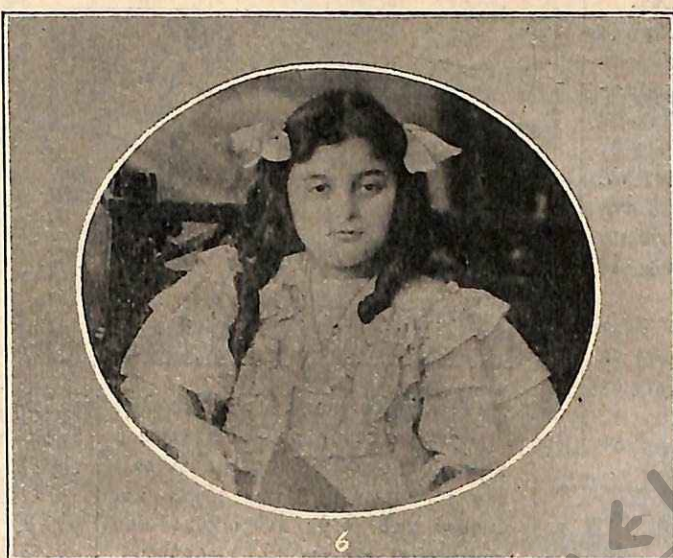
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Αὐγούστου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 39

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1911

1. Πανελλήνιος Πόθος, Ξάνθος Κ. Λυσιώτης, Λάριναξ.
2. Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Νικόλαος Ι. Ρίτσος, Καλάμα.
3. Υἱὸς τῆς Στοργῆς, Ἀλέξ. Π. Ἀλιβιζάτος, Ἀργαστόλιον.
4. Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα, Κλέαρχος Κ. Λυσιώτης, Λάριναξ.
5. Ἑλληνικὴ Δόξα, Καίτη Ι. Τζιώτου, Χαλκίς.
6. Ἑλληνικὴ Θεότης, Δομνίκα Ἀλ. Ρώμα, Ζάκυνθος.
7. Ἡρώς τοῦ Σουλίου, Εὐφρος. Κ. Ἀράπη, Κων/πολις.
8. Δάφνης Στέφανος, Θεοδόσιος Σ. Δημόπουλος, Ναύπλιον.
9. Δοξασμένη Γαλανόλευκη, Γ. Γεωργόπουλος, Πειραιεύς.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ σπηλιά τοῦ Κάκου εὐρίσκειτο τώρα ὀρθάνοικτη. Ὁ Κάκος ἐπιάσθηκε σὺν βάρκατος. Συμμετρεμένος σὲ μιὰ γωνιά καὶ μὲ μουγκρίσματα ποῦ δὲν ἐμοιαζαν πρὸς καθόλου μὲ ἀνθρώπου φωνήν, ἐπετοῦσε φλόγες γιὰ νὰ κάψῃ τὸν Ἡρακλῆ. Ἐπωφεληθεὶς μιὰν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ τέρας εἶχε παύσῃ νὰ περᾶ φλόγες ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἐβγαλε ἓνα μαῦρον καπνὸν γιὰ νὰ κρύβεται, ὁ Ἡρακλῆς ὥρμησε κατ' ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ τὰ δύο του χεῖρα.

Μετὰ τρυμνιστὸν πάλιν, τὸ τέρας στραγγαλισμένον ἔπεσε κάτω νεκρὸν. Ὁ Ἡρακλῆς ἄρπαξε τότε τὸ μεγάλο μαρμαρένιον τραπέζι ποῦ εἶχε βάλει ὁ Κάκος ἔμπροσθεν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ τὸ ἔρριψε κάτω. Ἐπειτα ἐβγαλε τὰ βώδια του καὶ ἔσυρε τὸ σῶμα τοῦ Κάκου ἔξω ἀπὸ τὴν σπηλιά. Ὅλοι οἱ βοσκοὶ τῶν περιγύρων ἐμολεῦθησαν ἐκεῖ καὶ ἐκύτταζαν τὴν νίκην τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐνας ἐξ αὐτῶν ἔσθησε βωμὸν μέσα εἰς τὰ δάση καὶ ἀργότερα καθιέρωσε νὰ γίνεταί κάθε χρόνον ἐορτὴ εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ τοῦ συμβάντος.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐξηκολούθησε τὸν δρό-

μον του, ἐμβήκεν εἰς ἓνα πλοῖον καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου. Ἐκεῖ ἓνας ἄλλος ἄγριος γίγας τοῦ ἔφραξε τὸν δρόμον καὶ τοῦ ἔρριψε ἓνα πε-

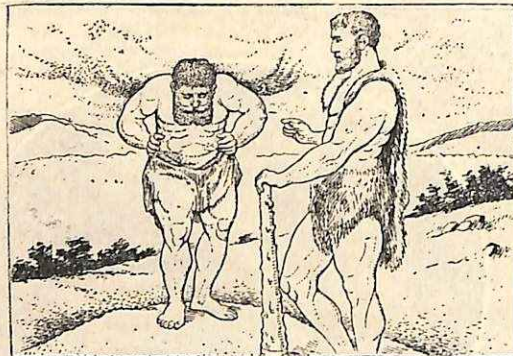
λώριον βράχον. Αὐτὸς ὁ βράχος ἦτο τόσο βαρὺς καὶ τόσο γιγάντιος, ὥστε εἰκοσιτέσσερα βώδια ζευγμένα εἰς ἓνα βαγόνι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸν σείσουν.

Ὁ βράχος δὲν ἤγγισεν τὸν Ἡρακλῆ, ὁ ὁποῖος ἐπρόφυλάγη διώξας αὐτὸν μὲ τὸ ροπαλὶόν του, σὺν τῇ τὴν ἄλλην ἡμέραν μὲ τὸ κοπάδι τοῦ ἐφθασε σῶος καὶ ὑγιὲς εἰς τὴν Τίρυνθα.

11. Τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων

Ὁ Ἡρακλῆς δὲν εἶχε πλέον παρὰ δύο ἀκόμῃ ἀθλοὺς νὰ ἐκτελέσῃ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ ἓνας ἦτον νὰ πάγῃ νὰ φέρῃ τὰ χρυσὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. Τὴν μαγικὴν μὴλιά εἶχε φυτέψῃ ὁ Ζεὺς ἦτον ἓνα δῶρον ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ἡ Ἥρα, ἡ γυναῖκα του, τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του καὶ αἱ Ἑσπερίδες ἦσαν τρεῖς ἀδελφαί, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐφύλατταν.

Ἐξοφθόντο εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον ἀπὸ ἓνα δράκοντα μὲ ἑκατὸν κεφάλια, ὁ ὁ-

ποῦς δὲν ἐκοιμάτο ποτέ. Ὁ Ἡρακλῆς εἶχε χωρὶς νὰ ξυρῇ ποῦ εὐρίσκειται ὁ κήπος· διὰ τοῦτο ἔχασε πολὺν καιρὸν πηγαίνων εἰς τὴν τύχην καὶ ζητῶν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ συναντοῦσε νὰ τὸν πληροφορήσουν. Ἀφοῦ ἔκαμε πολλοὺς δρόμους ματαίως, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ μετὰ πολλῶν ἡμερῶν ὁδοπορίαν, ἔφθασεν ἕως εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἄτλας ἐσέκωνε τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς ὤμους του.

— «Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἡρακλῆς, ποῦ εὐρίσκειται ὁ κήπος τῶν Ἑσπερίδων;

— «Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Ἄτλας. Δὲν εἶνε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλὰ τὸν φυλάττει ἓνας δράκον

μὲ ἑκατὸν κεφάλια.» — «Τὸ ξέρω, ἐπανελάθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ πάγῃ τὰ μῆλα ἔστω καὶ ἂν προκύβηται νὰ σκοτώσω τὸν δράκοντα!

— «Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἄτλας. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ πάω νὰ εὐρὼ τὰς Ἑσπερίδας καὶ νὰ ζητήσω νὰ σοῦ δώσουν τὰ μῆλα μὲ τὴν θέλησιν τους. Ἀλλ' ὅταν φύγῃ, πρόπει νὰ πάρῃς τὴν θέσιν μου ἐδῶ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, ὁ οὐρανός.»

Ὁ Ἡρακλῆς ἐδέχθη μὲ εὐγνωμοσύνην ὁ Ἄτλας τοῦ ἔδωκε τὸ φορτίον του καὶ ἔφυγε. Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπέστρεψε μὲ τρία χρυσὰ μῆλα. Εἶπεν ὅτι αἱ Ἑσπερίδες, ἐπιθυμοῦσαι νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸν κόπον τὸν Ἡρακλῆ, τοῦ τὰ ἐδάνειζαν, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ἀφοῦ τὰ δείξῃ εἰς τὸν Εὐ-

ρυσθεά. Ἀλλ' ὁ Ἄτλας εἶχε βαρεθῇ νὰ μὲνι πάντοτε ἐκεῖ καὶ νὰ σηκώνῃ εἰς τοὺς ὤμους του τὸν οὐρανόν· ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον ν' ἀφήσῃ τὸν Ἡρακλῆ εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐτοιμάζετο νὰ φύγῃ μὲ τὰ μῆλα, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἐξοργισμένος τοῦ ἐφώνησεν ὅτι ἂν ἔφυγε αὐτός, ὁ Ἡρακλῆς δὲν θὰ ἔμενε βέβαια ἐκεῖ. Ὁ οὐρανὸς τότε ἠμποροῦσε νὰ πέσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἄτλαντα· αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιέφερε. Ὁ Ἄτλας τότε ὑπήκουσε καὶ ἦλθε νὰ πάρῃ τὴν θέσιν του, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Τίρυνθα μὲ τὰ μῆλα.

Ὅταν ἔφυγεν ὁ Ἡρακλῆς, ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ ἥρως Περσεὺς μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης· τὴν ἐδείξεν εἰς τὸν Ἄτλαντα, ὁ ὁποῖος ἀπελιθώθη ἀμέσως. Καὶ σήμερον ἀκόμῃ μένει ἐκεῖ ὡς ἓνα ὑψηλὸ βουνό, τὸ ὁποῖον ὑψώνεται μέσα εἰς τὴν ἔρημον καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀκκουμποῦν τὰ σύννεφα.

Ὅταν ὁ Εὐρυσθεὺς εἶδε τὰ χρυσὰ μῆλα, δὲν ἐτόλμησε νὰ τὰ κρατήσῃ καὶ τὰ ξαναέστειλε μὲ τὸν Ἡρακλῆ εἰς τὰς Ἑσπερίδας.

12. Ὁ Κέρβερος.

Ἐφθάσαμεν ἐπιτέλους εἰς τὸν τελευταῖον ἀθλὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ἐπρόκειτο νὰ κατέβῃ εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἄδου, τὰς ὁπρίας ἐκὺβέρνα ὁ Πλούτων καὶ περιέβαλλεν ἡ Στύξ, διὰ νὰ πάρῃ ζωντανὸν τὸν σκύλον μὲ τὰ τρία κεφάλια ποῦ ἐφύλαττε τὴν εἴσοδον.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἐπίστευαν ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν ἐπῆγγαιναν ὅλοι εἰς ἐκείνο τὸ σκοτεινὸν βασίλειον, διὰ νὰ κριθοῦν ἀπὸ τρεῖς αὐστηροῦς κριτὰς, κατὰ τὰς καλὰς ἢ κακὰς πράξεις των.

Καμμιά ψυχὴ, ἂν ἐκατέβαινεν εἰς τὸν Ἄδην, δὲν ξαναήρθετο εἰς τὴν γῆν, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε καμμιά γέφυρα εἰς τὴν Στύγα. Ὁ Χάρων τὰς περνοῦσε μὲ τὸ πορθμεῖόν του ἀλλὰ δὲν τὰς ἐπέστρεφε ποτέ, καὶ ὁ Κέρβερος, ἄγρυπνος φύλαξ τῆς πύλης, τὰς ἄφινε νὰ μπαίνουν καὶ οὐχὶ νὰ βγαίνουν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἦτον ἀκόμῃ ζωντανός, ἠμπούρεσε νὰ κατέβῃ εἰς τὸν Ἄδην καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλι ζωντανός.

Ὁ γέρω Χάρων ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν πάρῃ εἰς τὸ πορθμεῖόν του ἐπειδὴ, ὅπως ἔλεγαν, εἶχε καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ ἦτον βαρύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους· ἐπιτέλους ἐδέχθη.

Εἰς τὴν πύλην τοῦ Ἄδου, ὁ Κέρβερος ἐκπλαγεὶς μόλις εἶδε μιὰν ψυχὴν νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἓνα σῶμα, ἄρχισε νὰ γρυλλίζῃ καὶ νὰ γαυγίζει ἄγρια· ἔπειτα, χύσας τὴν οὐρὰν του κάτω ἀπὸ τὰ

σκέλη του, ἐπῆγε καὶ ἐξάρωσε κάτω ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Πλούτωνος.

Ὁ Κέρβερος δὲν εἶχε μόνον τρία κεφάλια· ἦτον καὶ πελώριος. Ἡ μεγάλη χείρ του ἦτον ἀπὸ φεῖδια μπερδευμένα καὶ αὐτὴ ἡ οὐρὰ του ἦτον φεῖδι.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐβγαλε τὴν λευκὴν ποῦ ἐφροῦσε πάντοτε ὡς μανδύαν, καὶ κρατῶν αὐτὴν ἔμπροσθεν τοῦ σῶματός, ἀρπάξεν τὸν Κέρβερον ἀπὸ τὸν λαι-

μόν καὶ τὸν ἔσυρε κοντά του. Ὁ Κέρβερος οὐρλιάσε καὶ ἀντεστάθη· τὸ φεῖδι ποῦ τοῦ ἐκρηγνέμεν ὡς οὐρὰ δὲν ἔπαυσε νὰ μαστιγώνῃ τὸν Ἡρακλῆ, προσπαθοῦν νὰ τὸν δαγκάσῃ, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐξακρολουθῶν νὰ τὸν τραβᾷ, ἐπέρασε τὴν Στύ-

γα, ἔπειτα τὰ σκοτεινὰ ὑπὸ γαῖα, τὰ ὁποῖα ὁδηγοῦν εἰς τὸν Ἄδην, καὶ ξαναεφάνη ἐπὶ τῆς οὐρᾶς εἰς τὸ φῶς.

Ὅταν ὁ Κέρβερος εἶδε τὸ φῶς, ἔγινε ματωμένος, ἐβγαλε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ καθεὶ φορὰ ποῦ

ἔτρεχαν τὰ σάλια του κάτω, ἓνα δηλητηριώδες φυτὸν ἐφύτρωνεν εἰς τὴν θέσιν τους.

Ὁ Ἡρακλῆς μολαταῦτα ἔσυρε τὸν Κέρβερον ἕως τὴν Τίρυνθα· ἀλλ' ὁ Εὐρυσθεὺς ὅταν τὸν εἶδεν ἐτράπη εἰς φυγὴν ἀπὸ τὸν πορθμεῖόν του.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐπανεφάνη λοιπὸν τὸν σκύλον εἰς τὸν Ἄδην καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν Χάρων, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπέρασε μὲ τὸ πορθμεῖόν του καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν θέσιν του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΒΕΛΟΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙ

Λέει τὸ Βέλος πτερυγὸ Στὸ πουλί:—Τιὰ ἰδέε, πετῶ Πιτ γοργ' ἀπὸ τὸν ἀήττ. Πού κι' ἂν εἶχα δύο πτερὰ Κι' ἔχι λίγα στὴν οὐρὰ... «Πάψε, πάψε καὶ καμῶσου. Γιατί ὁ δρόμος ὁ δικός σου... Ἐίνος εἶνε, κι' ὅπου πέσης, Σὺν καρφί, θὰ καρφωθῇς Κι' οὔτε πιά νὰ σηκωθῇς... Μοναχό σου θὰ μπορέσης!»

(Μίμησις) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου, ΚΟΥΣΑΤΕ βέβαια περὶ τοῦ μεγάλου, τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατέστρεψε τόσα ἑλληνικὰ τὰ μέρη τῆς

Θράκης καὶ εἶχε μάλιστα καὶ ἀνθρώπινα θύματα πολυάριθμα. Ἡ συγκίνησις ἐκ τοῦ δυστυχήματος τούτου εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἶνε μεγάλη καὶ εὐθὺς μὲ τὰ πρῶτα ἀπαίσια ἀγγέλματα, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐσπευσε νὰ διαθῇ τριακοσίας χιλιάδας διὰ τοὺς σεισμοπλήκτους. Ἐνας φίλος μας ἀπὸ τὴν Θράκην, μὲς γράφει σήμερον καὶ παραπονεῖται: «Τόσα μόνον ἀπεφάνισεν νὰ θυσιάσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις;» Καὶ ὅμως, ἀγαπητοί μου, εἶνε πολλὰ! Τὸ Κράτος μας, ἐξέουρτε, εἶνε μικρὸν καὶ πτωχόν. Ἐξάφνα διὰ τοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Ζακύνθου καὶ τῆς Κεφαλληνίας, δὲν ἐξώδευσεν οὔτε πενήντα χιλιάδας. Διότι δὲν εἶχε. Διὰ τοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Θράκης δίδει σήμερον τριακοσίας. Τὰς ἔχει; Ὁχι. Ἀλλὰ ἡ περίστασις τὸ ἀναγκάζει νὰ τὰς εὐρῇ, νὰ τὰς οἰκονομήσῃ ὅπως—ὅπως. Διότι αἰσθάνεται τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν πρὸς τοὺς Θράκας, τοὺς ἀνελυθροῦς ἀδελφούς. Καὶ τὴν θεωρεῖ, βλέπετε, μεγαλητέραν ἀπὸ ἐκείνην ποῦ ἔχει πρὸς τοὺς Ζακυνθίους καὶ τοὺς Κεφαλλήνας, τοὺς ἐλευθέρους. Δὲν χωρεῖ λοιπὸν παραπονοῦν ἀλλ' εὐχαριστία. Οἱ ἀδελφοὶ Θράκες πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν θυσίαν τοῦ πτωχοῦ μας Κράτους. Τὸ ἀνδιαφέρον του, ἡ ἀγάπη του, ἡ συμπάθειά του, τοῖς δίδει περισσώτερας ἀφ' ὅτι εἰμπορεῖ. Τοὺς προτιμᾷ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοῦ πολιτείας.

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ ποῦ ἐσχηματίσθη ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων τῆς Θράκης ἐσυνάξεν ἐντὸς ὀλίγου πολὺ περισσώτερα ἀφ' ὅσα ἐσυνάξε μέχρι σήμερον ἡ ἄλλη, ποῦ εἶχε γίνῃ ὑπὲρ τῶν Ζακυνθίων καὶ τῶν Κεφαλλήνων. Ὁ λαὸς ἐν γένει ἐδείξε ζωηρότερον ἐνδιαφέρον, θερμότεραν συμπάθειαν διὰ τοὺς ἀδελφούς Θράκας. Μία μεγάλη λαϊκὴ ἐορτὴ ποῦ ἐδόθη ὑπὲρ αὐτῶν εἰς τὸ Φάληρον, ἀπέφερεν ἄνω τῶν δαπανῶντες χιλιάδων. Καὶ θὰ γίνωσιν καὶ ἄλλαι πολλοί. Καὶ τὰ θεάτρα τῶν Ἀθηνῶν ἐτοιμάζουν εὐεργετικὰς παραστάσεις. Καὶ τὸ πᾶν τοῦ Ἐράνου αὐξάνει καθημερινῶς.

‘Α, όχι! κανέναν παράπονον δεν πρέπει να έχουν οι άδελφοί Θράκες. Η δυστυχία των μᾶς συνεκίνησε περισσότερο παρά ἕν ἦτο ἰδική μας. Καί με τὰ μικρά μας μέσα, ἐδείξαμεν τὴν ἀγάπην μας, τὴν ἀγάπην ἐκείνην ποῦ τρέφομεν ἀκοίμητον, ἡμεῖς οἱ ἐλεύθεροι, πρὸς τοὺς ἀλυστρώτους ἀδελφούς μας.

Καί σεις, ἀγαπητοί μου, δεν πρέπει νὰ καθυστερήσετε εἰς τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ φιλανθρωπικὸν κίνημα. Νὰ εἰσθε ἐκτάκτως πρόθυμοι, ὅταν πρόκειται διὰ τοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Θράκης. Νὰ υποστηρίξετε τὰς ἐορτάς ποῦ θὰ γίνουν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ νὰ δώσετε τὸν ὀβολὸν σας. Τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας, ὅπως τὸν ἔδωσε με τὸσον συγκινητικὴν προθυμίαν καὶ ἡ ἡρωϊκὴ, ἀλλὰ πτωχὴ μας Κρήτη. Ἐλεύθεροι καὶ ἀλύτρωτοι ἐπίσης, εἰς τοιαύτας περιστάσεις θὰ δεῖξωμεν, ὅτι εἰμεθα ὅλοι Ἕλληνες, — ἡνωμένοι, ἀδελφωμένοι εἰς μίαν ἰδέαν, εἰς ἕν αἶσθημα. Εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐλευθερίαν γυνίαν ἀποβλέπουσιν με παλμοὺς οἱ ἀλύτρωτοι. Καὶ ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν γυνίαν, ἡ φροντίς, ἡ μέριμνα, ἡ ἀγάπη τῶν ἐλευθέρων ἐπεκτείνεται εἰς ὅλας τὰς χώρας, ὅπου ὁμόφυλοι ζοῦν ὑπὸ ζυγόν. Ὁ δεσμός εἶνε προαιώνιος, ἰσχυρός, ἀκατάλυτος. Τίποτα δεν θὰ μᾶς ἀποξενώσῃ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας. Κ’ ἐκείνους πάλιν τίποτα δεν θὰ τοὺς κάμῃ νὰ λησμονήσουν, ὅτι εἶνε τέκνα τῆς ἰδίας Μητρός.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ καταστροφὴ τῆς Θράκης συνεκίνησε τὴν Ἑλλάδα περισσότερο ἀπὸ ἄλλας καταστροφὰς ἰδίων τῆς γυνίαν. Ἰδοὺ ποίαν ἔχει σημασίαν ἡ φιλανθρωπικὴ κίνησις ὑπὲρ τῶν Θρακῶν σεισμοπλήκτων. Εἶνε καθήκον, τὸ ὅποιον ἐκτελοῦμεν με πλήρη ἐπιγνώσιν. Εἶνε πατριωτισμός. Μαρτυρεῖ τὴν ἐνότητά τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν δύναμίν του.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Διὰ νὰ εὐδοκίμησῃ κανεὶς εἰς κάθε πρᾶγμα, χρειάζεται ἰδιαιτέρα ἀνατροφή· μόνον διὰ νὰ πλουτήσῃ, δεν χρειάζεται ἀνατροφή καμμίαν.

Τὸ ζήτημα δεν εἶνε ἂν ἔκαμε ἡ δεν ἔκαμε κάποιος τὸ κακὸν ποῦ τοῦ ἀποδίδουν, ἀλλ’ ἂν τὸν θεωροῦν ἄξιον νὰ τὸ κάμῃ.

Κάθε γνώσις εἶνε ἐφόδιον, ἐνῶ κάθε πεποίθσις εἶνε πρόσκομμα διὰ τὴν πρόοδον.

Δ. ΓΡ. Κ.

“ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ”

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, 13 ἐτῶν.

ΦΩΤΕΙΝΗ, 12 ἐτῶν, ἀδελφὴ τῆς.

ΜΑΡΓΑΡΩ, 14 ἐτῶν, ψυχροκόρη.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ καὶ ἡ ΦΩΤΕΙΝΗ, κατ’ ἀρχὰς μόναι εἰς ἕνα κήπον, κυττάζουσιν δεξιᾶ. Εἰς τὸ δεξιότερον παρασκήνιον ἀριστερᾶ, ἕνας ἔυλιος πάγκος, ἕνα γράδιον καπέλλο ἐπάνω εἰς τὸν πάγκον καὶ χάμω διάφορα παιγνίδια κοριτσιῶν.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Σούτ! μὴ μιλάς. Ἐρχεται ἡ Μαργαρώ. Δεν ξερεῖ πῶς τὸ γεφυράκι εἶνε χαλασμένο.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Θὰ τὴν πάθῃ μιὰ χαρά.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ. Θὰ τῆς κόψῃ τὸ κεφάλι τῆς νὰ πᾶν τοῖχο-τοῖχο καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰς μεγάλες πέτρες, ὅπως κάναμε μεις;

ΦΩΤΕΙΝΗ : — “Ἀς κάνομε πῶς δεν τὴ βλέπομε. Δὲ θὰ περάσῃ!”

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — “ὦ, βέβαια δὲ θὰ περάσῃ!”

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Τί κάνει; Μοῦ φαίνεται πῶς βγάξῃ τὰ παπούτσιά της.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Ναι, ναί. Μὰ τί; Θὰ τολμήσῃ νὰ μπῇ στὸ νερό; Ἐγὼ θὰ φοβούμουν...

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Κ’ ἐγὼ! Νὰ βρῇ καὶ νὰ με φῶνῃ ζωντανὴ οἱ νερορεῖδες, τὰ βιτράκια καὶ τὰ ψάρια;!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — “Ὅμως αὐτὴ τὸ κάνει! Νὰ, νὰ, πέρχεται κηῖρα! Μὰ τί σοῦ εἶνε αὐτὴς ἡ χωριστοπούλες! Τίποτα δὲ φοβοῦνται! Κ’ ἂς φαίνονται ἔτσι κουτές” εἶνε πολὺ ἐξυπνας.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Ἐγὼ ὁμως δεν ἀγαπῶ καθόλου τὴ Μαργαρώ.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — “Ἄν νομίζῃς πῶς ἐγὼ τρελλαίνομαι γι’ αὐτή!.. Τὴ σιχαίνομαι, προπάντων γιατί ὁ μπαμπᾶς μοῦ τὴ φέρνει αἰώνως γιὰ παράδειγμα.”

ΦΩΤΕΙΝΗ : — “Ὅπως ἐμένα ἡ μαμμά. Ἐχει ἕνα λεκὲ τὸ φουστάνι μου; δεν ἔγραψα καλὰ ἕνα μάθημα; δεν ἔκαμα στὴν ἐντέλεια κάτι τί; Ἀμέσως ἡ μαμμά ὅλ’ αὐτὴν πῇ: “Δεν κυττάς τὴν Μαργαρώ, τί καθαρὸ, τί τακτικὸ, τί ἐργατικὸ κορίτσι ποῦ εἶνε;”

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — “Ἀπαράλλακτα ὅπως ἐμένα ὁ μπαμπᾶς. Ἀργῶ λιγάκι τὸ πρῶτ’ νὰ ξυπνήσω ἢ νὰ ἐτοιμασθῶ γιὰ τὸ σχολεῖο; “Δὲ ντρέπεσαι, μοῦ λέει ἀμέσως” δεν βλέπεις τὴ Μαργαρώ ποῦ σηκώνεται ἀπὸ τὰ χαράγματα καὶ ἀμέσως βγαίνει ἔξω νὰ πλυθῇ στὴ γούρνα;”

Καὶ δὸς του Μαργαρώ, καὶ δὸς του Μαργαρώ, αἰώνως Μαργαρώ!

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Εἶνε ἀνυπόφορο! Μοῦρχειται νὰ σκάσῃ! Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούω νὰ τὴν λένε κ’ ὠμορφὴ! Αὐτὴ ὠ-

μορφὴ; Καλὲ εἶνε τέρας! Ἄμ’ ἐκεῖνο τὸνομά της; Τὶ ἄρχημο! Μοῦ σπαράζει ταυτιά.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Σούτ μὴ μᾶς ἀκούσῃ! Ἐρχεται!

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο! Ἀς μ’ ἀκούσῃ! Ἐγὼ ὅλ’ αὐτὴν καὶ ὅλ’ αὐτὴν φωνάζω! Δὲ μπορῶ νὰ κατλάβω τί τῆς βρῇκε ἡ μαμμά γιὰ νὰ τὴν περιμαζέψῃ, στὸ σπῖτι μας!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Μὰ εἶνε ὁρρανή! δεν ἔχει οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Καὶ τί με νοιάζει μένα;

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Οὔτε μένα. Ἀλλὰ πάψε! νὰ τὴν!

ΣΚΗΝΗ Β

Παρουσιάζεται ἀπὸ τὸ δεξιὸν παρασκήνιον ἡ ΜΑΡΓΑΡΩ, με ἀπλούστατα ἀλλὰ καθαρὰ φορέματα.

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Καλημέρα, κυρία Εἰρηνοῦλα. Καλημέρα, κυρία Φωτεινῇ.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Καλημέρα, Μαργαρώ.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Καλημέρα. Τί θέλεις ἐδῶ; Ὁ μπαμπᾶς σ’ ἔστειλε ἢ ἡ μαμμά;

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Ὁ μπαμπᾶς. Μ’ ἔστειλε νὰ σᾶς πῶ, πῶς τὸ ἄλλογο εἶνε ἄρρωστο κ’ ἡ ἐκδρομὴ στὰ Μελίσσια ἀναβύλλεται γιὰ τὴν ἐρχομένη Πέμπτη.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Καίμην Μαργαρώ! αἰώνως κακὲς εἰδήσεις μᾶς φέρνεις! (Πρὸς τὴν Εἰρηνοῦλα.) Γρουσουζιά!.. (Δυνατὰ.)

Καὶ γιὰ τὴν ὥρτια αὐτὴ εἰδησιὴ γελοῦσες τὴν ποῦ ἐρχόσουν;

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Δεν πιστεύω νὰ με νομίζετε τόσο κακῇ.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Ξέρω κ’ ἐγὼ; Μπορεῖ νὰ εἰσὶ...

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Εἶθε βέβαια ἐλεύθερος νὰ ἔχῃς ὅποια ἰδέα θέλετε γιὰ μένα, εἴτε καλὴ, εἴτε κακῇ. Ἄν ἤμουν ὁμως στὴ θέσιν σας, θὰ ἐπροτιμοῦσα...

ΦΩΤΕΙΝΗ, πειρακτικὰ : — “ὦ! νὰ τα μάς!”

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, συγχρόνως : — Φύλαξε, σὲ παρακαλῶ, τίς συμβουλές σου γιὰ τὸν εαυτὸ σου.

ΜΑΡΓΑΡΩ : — “Ἦθελα νὰ...”

ΦΩΤΕΙΝΗ, τὴν διακόπτει : — Νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάρι!.. Μιὰ ὑπηρετρία σὺν ἐσέ, — γιὰ τὸ κατώ-κατώ, εἰσαὶ ὑπηρετρία μας καὶ τίποτε περισσότερο, — δεν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ μᾶς δίνῃ συμβουλές. Βάλτε το αὐτὸ καλὰ στὸ νοῦ σας, δεσποινίς Μαργαρώ!

ΜΑΡΓΑΡΩ : — “Ἄν σᾶς ἐπρόσβαλα, σᾶς ζητῶ συγγνώμη.”

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Πρὸς τὸ πορὸν νὰ κλειθῇς τὸ στόμα σου καὶ νὰ πᾶς ἀπὸ καὶ ποῦ ἦλθες.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' (Συνέχεια)

Ὁ κόμης ἐξηκολούθησε :

— Δεν συνεταιρίζομαι μαζί σας διὰ τὰ χρήματα, ἀφοῦ ἔχω περισσότερα ἀπ’ ὅσα μοῦ χρειάζονται. Καὶ ἂν δέξωμαι νὰ καταβάλω καὶ τὰ ἰδικά σας κεφάλαια, τὸ κάμνω μόνον διὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν σας. Ὁ συνεταιρισμός πρέπει πάντα νὰ ἔχῃ χρήματα εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον. Ἀδιαφοροῦν πόσα. Λέγετε, ὅτι ἔχετε ὀκτὼ χιλιάδες. Πολὺ καλὰ, φθάνουν. Ὅ,τι μοῦ χρειάζεται, εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὁ σύντροφος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιβλέπῃ μαζί μου τὸ ἀπέραντον κτήνη. Χωρὶς ἐπιβλέψιν, οἱ χωρικοὶ κάμνουν ὅ,τι θέλουν. Ἀφίνουν τὰ ποιμνία ν’ ἀπομακρύνωνται πολὺ καὶ νὰ χάνωνται. Ἐν γένει προξενοῦν μεγάλαν ζημίαν.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Εἰθε καλὸς ἱππεύς, θὰ διατρέχετε τὴν πάμπαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, θὰ ἐπιβλέπετε τοὺς χωρικοὺς, θὰ τοὺς διευθύνετε με πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ θὰ μοιραζώμεθα τὰ κέρδη ὡς ἐξῆς : δύο τρίτα δι’ ἐμὲ καὶ ἕν τρίτον διὰ σᾶς.

— Μὰ δεν εἶνε αὕτῃ ἡ ἀναλογία! διεμαρτυρήθη ὁ κ. Ριονσαί, ἐκπληκτικὸς πρὸ τῆς γενναιοδωρείας τοῦ συντρόφου του.

— Ἐστὶ ἐννοῶ νὰ μοιραζώμεν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Δεν εἶμεθα τυχεροὶ ἄνθρωποι· εἰμεθα δύο εὐπατρίδαι, τοὺς ὁποῖους συνενώνουν αἱ περιστάσεις διὰ νὰ τοὺς κάμουν ἀδελφούς. Νομίζετε, ὅτι εἶνε εὐκόλον νὰ εὕρῃ κανεὶς ἕνα ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, διατεθειμένον νὰ ζῇσῃ μαζί του εἰς τὴν ἔρημον; Εἶχα εὖρη συνεταιρούμεν καὶ μάλιστα πλουσίους. Ἀλλὰ τί ἄνθρωποι ἦσαν! Βάνουσι, ἀμαθεῖς, δόλιοι... ἐνῶ σεις... Λοιπὸν σύμφωνοι!

Ἀφίστατε κατὰ μέρος τοὺς εὐγενεῖς διαταγμούς σας. Ἀῦριον θὰ υπογράψωμεν τὸ συμβόλαιον.

Ἀπὸ τὴν συνομιλίαν ἐπέεσαν εἰς τὸ μάθημα, διότι τώρα ἡ Ἰσπανικὴ ἦτο ἀκέρμη πλέον ἀπαραιτήτως διὰ τὸν κ. Ριονσαί. Πῶς θὰ συνεννοεῖτο, ἐκεῖ-κάτω, με τοὺς ἀξέστοιχους χωρικοὺς, τοὺς γκώσσους, ἂν δεν ὠμίλει τὴν γλῶσσάν των;

Μετὰ μίαν ὥραν, ὅταν ἐχωρίσθησαν, ἀντὶ τὴν ἀντὶ τὴν θερμότητά τοῦ συνήθους χειραψίαν, ὡς ἐπισφράγισιν τῆς ἀδελφικῆς των ἐνώσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΥ

Ἐμπιστοσύνη καὶ προδοσία

Ὁ μαρκήσιος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται. Βαθεῖα συγκίνησις τὸν κατεῖχε. Μετὰ τόσας ἀγωνίας ἐβλεπε τὴν τύχην, τὴν εὐτυχίαν, νὰ τοῦ χαμογελᾷ με ἀνσι-

κτὰς ἀγκάλας. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἤμπορούσε νὰ ἐπανίδῃ τὰ προσφιλή του ὄντια, τὰ ἐγκαταλειμμένα εἰς τὸν πύργον τῆς Ροχέτης.

Ἀπειρος τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς, ἀγνοῶν τὰ ἐμπορικὰ ἥθη, τὴν ἀπληστίαν τῶν κεφαλαιούχων, δεν ἐξεπλήττετο καὶ τόσον πολὺ διότι ἕνας μεγάλος ἐστανταῖρος, μὴ ἔχων ἀνάγκην χρημάτων, τὸν ἐπαίρνε σύντροφον ὑπὸ τοιούτους ὅρους.

Ἐκοιμήθη με τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη, ἐπειγόμενος νὰ τελειώσῃ τὴν ὑπόθεσιν αῦριον, διὰ νὰ γράψῃ ἀμέσως εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι «ἐκαμαν τὴν τύχην των».

Ἐσηκώθη ἐνωρίς καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ κατ’ εὐθείαν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Τράπεζαν.

Ἐντὶ τὴν ἀντὶ τὴν θερμότητά τοῦ συνήθους χειραψίαν... (Σελ. 341, στ. α')

Ἀπέσυρε τὰ ὀκτακισχίλια φράγκα, τὰ ὁποῖα εἶχε καταθέσῃ, τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ πορτοφόλι του μαζί με τὸ φυλλάδιον τῶν ἐπιταγῶν του (chèques), καὶ τὸ ἔχων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τσέπην τῆς ζακέτας του· εἶπειτα, ἀφοῦ ἐπρογευμάτισεν ἔξω, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἤρχισε νὰ μελετᾷ.

Ὁ σάκις δεν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ, αἱ σπιτονοικοκυραὶ τοῦ τῷ ἔδιδαν φαγητὸν καὶ ἔτρωγε μελετών τὴν γραμματικὴν του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγευματίσεν οὕτως εἰς τὸ σπῖτι. Ὁ κόμης Σάρδας ἐπῆγεν εἰς τὰς ἐννέα. Κ’ εὐθὺς μετὰ τὸν χαιρετισμόν, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του δύο χαρτόσημα, εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν γραμμέναι ὅλαι αἱ συμφωνίαι τῆς προτερείας.

Τὸ μικρὸν κεφάλαιον τοῦ μαρκησίου, ὡς εἶπεν, θὰ κατετίθετο εἰς τὴν Τρά-

πεζαν Μάρσα διὰ λογαριασμόν τῶν «Σάρδα καὶ Συντροφίαν»· καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ὑπάγουν μαζί τὴν ἐπαύριον διὰ νὰ κάμουν αὐτὴν τὴν κατάθεσιν. Ἀργότερα, ἴσως τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα, θὰ ἐπῆγαιναν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἐνοστάντσαν καὶ νὰ ἰδοῦν τί ἐχρειάζετο...

Παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα με αὐτὰς τὰς συνομιλίας.

— Ἐλᾶτε τώρα, τὸ μάθημά μας! ἀνέκραξεν ἔξαφνα ὁ Σάρδας.

— Ἀλήθεια, κόντεψα νὰ τὸ ξεχάσω! εἶπεν ὁ Ριονσαί εὐθύμως, σκύπτων ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ βιβλίου του.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μίαν παρὰ τοῦ ὁμοῦ διεχύθη εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ μαρκήσιος ἤσθάνθη μίαν νάρκην, μίαν σκοτοδίνην, καὶ ἔπειτα κάτι φρικῶδες νὰ τοῦ σχίξῃ τὸν λαιμόν.

Ὁ Σάρδας εἶχεν ἀνοίξῃ φιαλίδιον χλωροφορμίου. Καὶ ἅμα εἶδε τὸν μαρκήσιον σχεδὸν ἀναίσθητον, ἔσυρεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν κάμαν καὶ τὴν ἐβύθισεν εἰς τὸν λαιμόν τοῦ «φίλου» καὶ «ἀδελφοῦ» του...

Ἐτράβηξε γρήγορα τὴν λεπίδα ἀπὸ τὴν πληγὴν, ἐλπίζων ὅτι οὕτως ὁ θάνατος θὰ ἤρχετο γρηγορώτερον· καὶ χωρὶς συγκίνησιν, εἶδε τὸν μαρκήσιον νὰ πίπτῃ εἰς τὸ πάτωμα καὶ νὰ μὲνῃ ἐκεῖ με κλειστὰ μάτια καὶ ὠχρὰ χεῖλη.

«Πᾶσι δουλεῖα του!» ἐψιθύρισε κυνικῶς.

Γρήγορα, ἀλλὰ προσεκτικὰ διὰ νὰ μὴ κηλιδωθῇ, τὸν ἔψαξεν, ἤρθε τὸ πορτοφόλι του, ἐπῆρεν ἀπὸ μέσα τὰς ὀκτὼ χιλιάδας εἰς γαλλικὰ χαρτονομίσματα, τὰ ἐμέτρησε με ὅλην τὴν ἡσυχίαν, τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην του μετὰ τὸ πορτοφόλι ὁπῶς ἦτο, καὶ ἐκυττάχθη.

Οὕτῃ μίαν σταγὼν αἵματος δεν τὸν εἶχε κηλιδώσῃ, οὔτε μίαν φωνὴν δεν εἶχεν ἀκούσῃ. Κανεὶς δεν θὰ ἤμπορούσε νὰ ὑποπτεῖται τὸ κακούργημά του. Ἐκύτταξεν ὀλόγυρα. Φωτογραφίαι ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας εὐρίσκοντο ἐδῶ κ’ ἐκεῖ. Σὺν φρόνιμος ἄνθρωπος, τὰς ἐμάζεψε καὶ τὰς ἐφύλαξε με τὰ χαρτονομίσματα.

Ἐπλησίασε κατόπιν τὸ παράθυρον τῆς αὐλῆς κ’ ἐσήκωσε τὸ παραπέτασμα. Ὁλοὶ ἰκοιμῶντο εἰς τὸ σπῖτι τῶν κυριῶν Γκομέζ.

Ἀφῆκεν ἀναμμένην τὴν λάμπαν, ἀλλὰ τὴν ἐποποθέτησεν οὕτως ὥστε νὰ μὴ φωτίξῃ τὸ πτώμα. Καὶ κατόπιν ἐξῆλθεν ὁμιλῶν μόνον τοῦ χαμηλοφώνως, ὅπως συνειθίζαν νὰ συνομιλοῦν οἱ δύο των, ὁ σάκις ἀπεχωρίζοντο ἀργά.

Παρὰ τὴν ἐξώθυραν ἐφώνησε δυνατώτερα:

—Ορεφουράαυριο, αγαπητέ μου φίλε! Καληνύκτα!

Επανέλθεις την θύραν και άπειμα-κρόνθη ανάπτων το σιγάρον του.

—Οκτώ χιλιάδες φράγκα! έψιθύριζε. Έ, αν έκέρδιζα τόσα κάθε μήνα, θα έπλουτίζα γρήγορα.

Ο Σάρδας, ο όποιος δέν ήτο κόμης παρὰ κατὰ φαντασίαν, έπήγε να κοιμηθῇ ήσυχώτατος. Αυτό δέν ήτο βέβαια το πρώτον του έγκλημα. Έπειτα έγνωρίζε την δικαιοσύνην του τόπου. Η δολοφονία ένδς ξένου θα παρήχετο άπαρατήρητος. Ποίος θάησυχοῦσεν εκεί-πέρα δι' ένα κύριον Ρενέ!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

ΟΠΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΚΟΜΨΟΣ ΙΣΠΑΝΟΣ

Μετά τόν πατέρα, τόν υιόν!

Κανείς τρώντι δέν άνησύχησεν, ώστε νάνησυχήσῃ και ο κύριος Ροδριγκέζ Σάρδας.

Έσώκωσαν το πτώμα του μαρκησίου, έπλυναν το δωμάτιον του έγκλήματος, και τόσον αί κυρία Γκομέζ, όσον και αί άρχαί του τόπου, δέν έκαμαν το παραμικρόν.

Ο εύγενής Άνδαλούσιος έξηκολούθησεν όθεν το τίμιον έπάγγελμα του, να ληστεύῃ δηλαδή τούς νεήλυδας ξένους, όσους έκρινεν άξιους προσοχής.

Άλλ' όταν έδημοσιεύθησαν εις τας έφημερίδας τα περί Πέτρου Ριονσαί άρθρα, ή γαλήνη τόν έγκατέλειψεν.

Έσκέφθη, ότι ο δραστήριος εκείνος νέος θα έκινει γῆν και οὐρανόν δια να εύρῃ τά έγνη του μαρκησίου και του δε-

λοφόνου του. Έπρεπε με κάθε τρόπον ναπαλλαχθῇ άπ' αυτόν τόν όχληρόν...

Ο Σάρδας ήτο εύφυής και τολμηρός. Δέν θα έδίσταζε νάντιμωπώσῃ τόν κίνδυνον. Έν τούτοις δέν έτόλμησε να παρυσιασθῇ εις τόν κ. Ζολλιέ, φοβούμενος μήπως ο τραπεζίτης, έγκατεστημένος πρό ναιρού εις το Βουένος Άύρες, έγνωρίζε κανένα από τούς άθλους του.

Παραφύλαξε λοιπόν τόν Πέτρον, τόν όποιον εύκόλως άνε-γνώρισεν άπό την φωτογραφίαν που είχε. Και τόν έσταμάτησε μίαν ήμέραν, έξωθεν της οικίας του κ. Ζολλιέ, όπως το είχε κάμῃ άλλοτε με τόν δυστυχή πατέρα του.

—Πρός τόν κόμητα Ριονσαί έχω την τιμήν;... (Σελ. 342, στ. 6.)

—Και εκείνος παρεπονείτο ότι δέν έλαβε κανένα γράμμα από σάς, υπέλαβεν ο Ροδριγκέζ ήτο πολύ λυπημένος και άνήσυχος; μου το είπε πολλάκις.

—Ημείς άνησύχησαμεν τόσον πολύ, ώστε άπεφάσισα να έλθω να τόν εύρω; έφυγα χωρίς χρήμα, αλλά κατόρθωσα να ταξιδεύσω και να ζήσω ως τώρα έργαζόμενος. —Σας θαυμάζω!

Ο Σάρδας τόν έθαύμαζε πραγματικά κ' έσυλλογίζετο, ότι με πολύ περισσότερον κόπον θάπηλλάσσετο από τόν άποφασιστικόν και έξυπνον αυτόν νέον, παρὰ με όσον άπηλλάχθη από τόν κάπως εύπιστον πατέρα του. Κρίμα όμως που δέν έπήρε μαζί του χρήματα! Κάι: θα έκέρδιζε και από αυτόν!...

Είς την παγίδα —Καί πότε θέλετε νάνταμώσετε τόν πατέρα σας; ήρώτησεν ο τυχοδιώκτης. —Ω, άρέσως, κύριε! άνέκραξε ζωηρώς ο Πέτρος.

—Θα σάς οδηγήσω έχώ ο ίδιος. Δέν είσθε ο υιός του καλλιτέρου μου φίλου; Βαθύτατα συγκινημένος ο Πέτρος τῷ έτεινε την χείρα και τόν εύχαρίστησε με τά δάκρυα εις τά μάτια.

—Να φύγωμεν αύριον, τῷ έπρότεινε. —Πολύ εύχαρίστως. Άλλως τε και σεις δέν όμιλείτε ισπανικά; έπομένως δέν θα ήμπορούσατε να ταξιδεύσετε μόνος σας εις το έσωτερικόν, όπου ρῦτε

τα μαθήματα αυτής της γλώσσης, ή όποία είναι ή γλώσσά μου. Τα μαθήματα αυτά μās έκαμαν φίλους, σχεδόν αδελφούς. Και έπειδή το άπέραντον κτήμα μου δέν είχε την άπαιτουμένην επίδλεψιν, τῷ έπρότεινα μετ' όλίγον να τόν κάμω συνέταιρον, μολονότι δέν είχεν άρκετά κεφάλαια. Ο κ. Ριονσαί έδέχθη.

—Ωστε λοιπόν εύρίσκειται...

—Είς την έστάνταιά μου, εις το Ταντίλο, πλησίον του Γκράν-Σάκο. Δέν σάς το έγραψε λοιπόν;

—Όχι, άπεκρίθη ο Πέτρος; τούλάχιστον δέν έλαβαμεν γράμμα του. Άφότου έφυγε, δέν έμάθαμεν τί ποτε περί αυτού. Βεβαίως θα μās έγραψε και κάποιος κατεκράτει τά γράμματα του; αλλά ποίος;

—Και εκείνος παρεπονείτο ότι δέν έλαβε κανένα γράμμα από σάς, υπέλαβεν ο Ροδριγκέζ ήτο πολύ λυπημένος και άνήσυχος; μου το είπε πολλάκις.

—Ημείς άνησύχησαμεν τόσον πολύ, ώστε άπεφάσισα να έλθω να τόν εύρω; έφυγα χωρίς χρήμα, αλλά κατόρθωσα να ταξιδεύσω και να ζήσω ως τώρα έργαζόμενος. —Σας θαυμάζω!

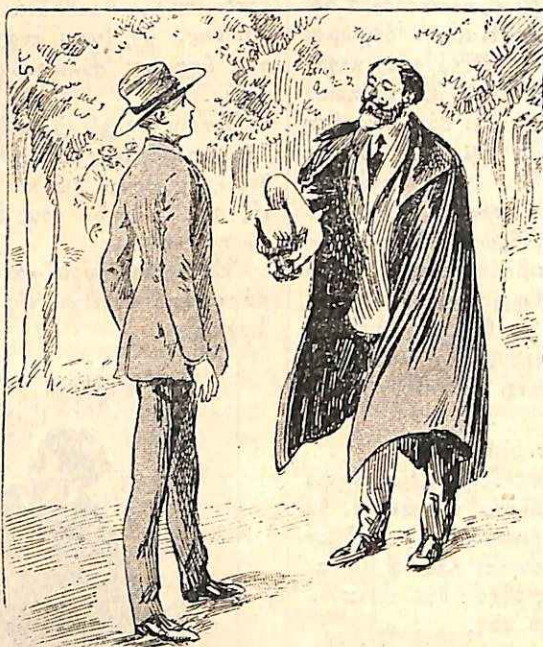
Ο Σάρδας τόν έθαύμαζε πραγματικά κ' έσυλλογίζετο, ότι με πολύ περισσότερον κόπον θάπηλλάσσετο από τόν άποφασιστικόν και έξυπνον αυτόν νέον, παρὰ με όσον άπηλλάχθη από τόν κάπως εύπιστον πατέρα του. Κρίμα όμως που δέν έπήρε μαζί του χρήματα! Κάι: θα έκέρδιζε και από αυτόν!...

Είς την παγίδα

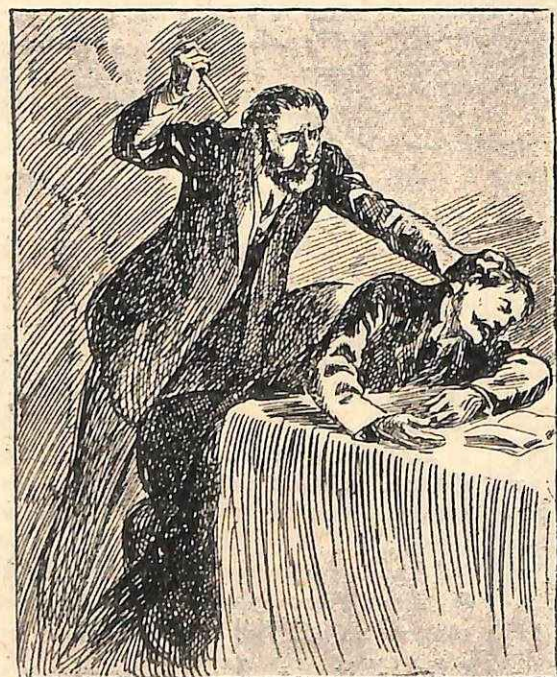
—Καί πότε θέλετε νάνταμώσετε τόν πατέρα σας; ήρώτησεν ο τυχοδιώκτης. —Ω, άρέσως, κύριε! άνέκραξε ζωηρώς ο Πέτρος.

—Θα σάς οδηγήσω έχώ ο ίδιος. Δέν είσθε ο υιός του καλλιτέρου μου φίλου; Βαθύτατα συγκινημένος ο Πέτρος τῷ έτεινε την χείρα και τόν εύχαρίστησε με τά δάκρυα εις τά μάτια.

—Να φύγωμεν αύριον, τῷ έπρότεινε. —Πολύ εύχαρίστως. Άλλως τε και σεις δέν όμιλείτε ισπανικά; έπομένως δέν θα ήμπορούσατε να ταξιδεύσετε μόνος σας εις το έσωτερικόν, όπου ρῦτε

«Πρός τόν κόμητα Ριονσαί έχω την τιμήν;...» (Σελ. 342, στ. 6.)

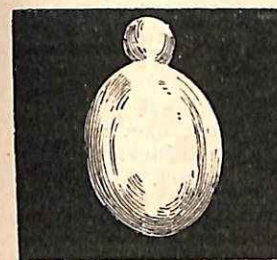
«Έσυρεν από την τσέπη του μίαν κάμην!..» (Σελ. 341, στ. γ'.)

ένας γκώσσος δέν όμιλεί γαλλικά. Έπειτα, τα ταξείδια αυτά δέν είναι παιγνιδάκια! Μέγα μέρος γίνεται με το άλλον, δια μέσου της άγρίας πάμπας, της έρήμου, όπου δέν υπάρχουν καν δρόμοι χαραγμένοι...

—Υπ' αυτούς τούς όρους, πράγματι, θα ήτο δύσκολον να εύρῃ κανείς τόν δρόμον του, υπέλαβεν ο Πέτρος μειδιών. Θα σάς είμαι πολύ εύγνώμων, αν θα έχετε την καλωσύνην να γίνετε οδηγός μου. Προς ποίον έχω την τιμήν να όμιλώ;

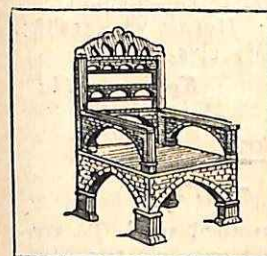
—Πρός τόν κόμητα Σάρδα. Ο πατέρας μου είναι βουλευτής εις την Ισπανικήν Βουλήν. Έφυγα από την Ισπανίαν δια λόγους πολιτικούς. Είμαι άρκετά πλούσιος και θα ήμπορούσα να ζω χωρίς να έργάζωμαι. Αγαπῶ όμως την έργασίαν και δι' αυτό ήγόρασα την έστάνταιαν, με την όποιαν θα τριπλα-

Πρωτοφανές αύγόν

Το αύγόν αυτό είναι διπλόν, όπως είμπορείτε να το ιδήτε εις την είκόνα μας. Ένα μικρότερον, τῷ όντι, εύρίσκειται κολημμένον επάνω εις το μεγάλο. Το πρωτοφανές αυτό τέρας το έγέννησε μία όρνιθα του κ. Hagan, εις το κτήμα του, πλησίον του Egremont (Cheshire) της Άγγλιας.

Περίεργη πολυθρόνα

Ολόκληρος αυτή ή πολυθρόνα είναι καμωμένη από ένα κομμάτι χονδρόνξύλον, δηλαδή μονοκόμματη. Μόνον το καθίσμα είναι από μίαν πέτραν, φέρουσαν την χρονολογίαν 1176. Η πέτρα αυτή είναι ή πρώτη που κατετίθη όταν έθιμελιώνετο ή παλαιά γέφυρα του Λονδίνου. Τῷ 1832 ή γέφυρα αυτή έχάλασθη και, εις άνάμνησιν, ο αιδεσιμώτατος Ούίλλιαμ. Jolliffe έπήρε την πέτραν δια να κάμῃ την πολυθρόναν, της όποιας τά πόδια, οι βραχίονες και ή ράχη σχηματίζουν γέφυ-ράκια διαφόρων σχεδίων.

σιάσω έντός όλίγου την περιουσίαν μου. —Πού θα συναντηθώμεν αύριον; ήρώτησεν ο Πέτρος έγειρόμενος δια να χαιρετήσῃ.

—Είς τόν σταθμόν του σιδηροδρόμου, παρὰ την όχθην του ποταμού, εις τας όκτώ το πρωί.

—Πολύ καλά.

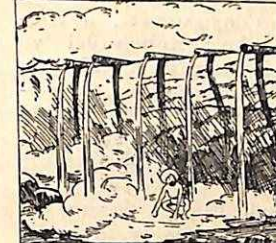
Και άπεχαιρετίσθησαν, εύχαριστημένοι και οι δύο.

Ο Πέτρος έπρεξεν άμέσως εις τούς φίλους του και τοίς διηγῆθη τα κατὰ την συνάντησιν του με τόν ισπανόν εύπατρίδην. Η κυρία Ζολλιέ έχασε πολύ δια την καλοτυχίαν, άλλ' ο τραπεζίτης, φρονιμώτερος, τόν ήρώτησεν:

—Είσθε βέβαιος ότι δέν σοῦ στήνουν καμμίαν παγίδα;

—Πρός ποίον σκοπόν; είπεν ο Πέτρος. Έδήλωσα ότι δέν έχω χρήματα.

Φυσικά θερμόλουτρα

Είς το Νομποριμπέτιου, εις την νήσον Ύεδδω της Ιαπωνίας, εύρίσκονται τά θερμόλουτρα αυτά εν ύπαίθρῳ. Το νερόν, πάντοτε ζέον, άναδύζει από παλαιόν ήρτίσκειον και διοχετεύεται ως το χωρίον με μακρούς σωλήνας από μπαμπού.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Ζωγραφική άσκησις

Νάντιγράψετε προσεκτικά αυτό το σχήμα εις ένα κομμάτι διαφανούς χαρτου, τετράγωνον όπως είναι ή εικόνα. Έπειτα να το διπλώσετε εις δύο (κατά ποίον τρόπον, θα το εύρετε μόνοι σας)

Διά να με κλέψουν λοιπόν, όχι. Τότε δια τί;

—Πράγματι...

—Άλλως τε ο άνθρωπος αυτός έχει φυσιογνωμίαν τόσον ωραίαν, τόσον άνοικτῆν, ώστε εκ πρώτης όψεως κινεί την συμπάθειαν και την άκραν έμπιστοσύνην. Μου φαίνεται άδύνατον να είναι κακός.

—Τίποτε δέν είναι άδύνατον, υπέλαβεν ο κ. Ζολλιέ. Θα σάς συνοδεύσω ως τόν σταθμόν, θα τόν ιδώ και θα κρίνω... Άν μου το επέτρεπαν αι έργασίαι αυτής της έποχής, θα έρχόμουν μαζί σας, αλλά δέν είμπορώ. Πάμε τώρα ναγόρασωμε τά ένδύματα που θα σάς χρειασθούν δια το δύσκολον αυτό ταξίδι, και είθε ο καλός σας άστυρ να σας οδηγήσῃ!

—Το έκαμεν ως τώρα, είπεν ο Πέτρος, είμπορώ να τοῦ έχω έμπιστοσύνην.

(Έπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

και να το βάλετε εις το φῶς. Τότε, αν το έχετε διπλώσῃ όπως πρέπει, θα ιδήτε να σχηματίζεται ή κεφαλή ένδς μεγάλου ζώου, την όποιαν θάντιγράψετε και θα μεῦ στείλετε.

β') Παίγνιον

Έστάλη υπό του Ραυφωδῦ της Κίμης

KY	SY	ΦΟΣ
PI	ΣΕ	ΘΝΟΣ
ΦΟΣ	ΡΟΣ	ΠΑ

Να συναρμολογηθῇ αι άνωτέρω συλλαβαί, ώστε ναποτελέσουν τέσσαρας νήσους της Έλλάδος.

γ') Δια τούς Γαλλομαθεῖς

Έστάλη υπό του Πυγμαλῶνος

Νάναγνωσῇ ή γαλλική αυτή παροιμία:

T.l m.tr. t.l v.l.t

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλῃ τας λύσεις εις το γραφείον μας (38, όδός Ευρίπιδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων τῶν λυτῶν θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θάποτελεσθῇ, θα έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 37ου φύλλου

α) ΛΑΓΟΣ
ΛΑΣ
ΓΑΡ
ΟΣ
Σ

β) Τὸ ρῶδι.
γ) Δωμάτιον, έροφή, παράθυρον, θύρα, πάτωμα.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ. Β

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Από τα τραγούδια της Ξενητιάς

Ω! η πατρίδα μας! και ποίος, ποιος άλλος τόπος έχει
Τη χάρι της, την ωμορφιά! Τό κάθε τι
[εκεί πέρα
Αρμονικό κ' ευγενικό, καν παραμελημένο.
Οι βράχοι άχειροποίητα παλάτια, πύργοι,
[κάστρα,
Αετών και γερακιών φωλιές, του κλέφτη
[τά ταμπούρια.
Γειά σας του Πίνδου κορυφές, της Θεσ-
[σάλιας κάμποι,
Ποτάμια, ήρωες, θεοί, χωριά του Βάλ-
[του, γειά σας!
Γειά σας λιθάρια των Ψαρών, ψηλά βουνά
[της Κρήτης
Τά ίδια πάντα, αιώνια πλάθετε τους αν-
[θρώπους
Μελαχροινούς, μαυριδερούς, περήφα-
[νους, άνδρείους.
Κ' η Πελασγοί λέγονται η Έλληνες, 'Α-
[καρνάνες,
'Αργεῖοι, Δαναοί, 'Αχαιοί, Σπαρτιάτες,
[Αθηναῖοι,
Θηβαῖοι, Μακεδόνες,
'Ελλαδικοί, Γραικοί, Ρωμαῖοι, Μανιάτες
[καὶ Σουλιώτες
Καὶ Ψαριανοὶ καὶ Κρητικοί, ἀρματωλοὶ
[καὶ κλέφτες,
Οἱ ἴδιοι πάντ' ἀδούλωτοι, σὰς ἔχουνε
[προπύργιο,
Σὰς, βράχοι, βράχοι αἰώνιοι, θεοὺς, προ-
[γόνους, δόξα...!
Καὶ τὰ νησιά κ' ἡ θάλασσα καὶ οἱ γι-
[αλοὶ κ' οἱ βράχοι
Καλόχτισαν τὸν παῖδ' τρανὸν ναὸ τῆς Ἀρ-
[ιωνίας
Καὶ φῶς οἱ κάμποι, φῶς σκορποῦν τὰ τι-
[μιμένα ἐρείπια
Καὶ νέο φῶς πάλ' ἀπ' ἐκεῖ στὸν κόσμον
[θα προβάλλῃ.
(Νέα Ὑόρκη) **Χιαβάρδας**

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΕΚΔΙΚΗΤΑΙ

Ταίου-ταίου, ταίρ-ταίρ...
Εἶνε κάμποση ὥρα πού αὐτὴ ἡ μου-
σική βουίξει στ' αὐτιά μου, ἐνῶ ἐγὼ
σκυμμένος στὴν Διάπλασι, ἀναγινώσκω
τὸν «Πέτρο Ριονσαί» καὶ συλλογίζομαι
τὴν Καμίλλι καὶ τὴν μητέρα της, πού
ἀπὸ τόσον καιρὸν δὲν ἔχουν καμμίαν εἴ-
δησιν ἀπὸ τοὺς ξενητευμένους τῶν. Ἄλλ'
ὅσον ἐγὼ προχωρῶ στὴν ἀνάγνωσι, τόσον
καὶ τὰ «ταῖου ταίου» πολλαπλασιάζονται
καὶ ἐπὶ τέλους μπροστὰ στὴν ἐκκωφαν-
τικὴν αὐτὴν ἀσυμφωνίαν, ἀναγκάζο-
μαι νὰ στρέψω τὸ βλέμμα εἰς τὸν ἀπέ-
ναντι τοῖχον. Μοῦ ἔφυγε μιὰ κραυγίτσα
καὶ ἔμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό...
Ἐνα φρεῖδι, περικυκλωμένον ἀπὸ πλήθος

σπουγυτάκια τσιρτσιρίζοντα, καταπίνει
μὲ τὴν ἡσυχίαν του ἕνα δυστυχισμένον
σπουγυτάκι, τὸ ποῖον συνέλαβε μέσα εἰς
τὴν φωλεάν του. Ἐξερκατάτια, ἐπῆρα
τὴν ἀναπνοή μου καὶ ὥμωσα ἐκδίκησιν.
Τρέχω καὶ συναντῶ τὴν Ἑλλάδα τοῦ
Ρήγα καὶ τὸν Πανελλήνιον Πό-
θον, πού παραθερίζουν ἐδῶ, καὶ τοὺς
διηγούμαι ὅσα συνέβησαν.
Μετὰ στιγμιαῖον συμβούλιον... πο-
λεμικόν, ὀπλιζόμεθα ἕκαστος μὲ ἰδιαίτε-
ρον ὅπλον καὶ ὁρμούμεν ὁ κίχωντι-
κὼς κατὰ τὸ φρεῖδι.
Ἐγὼ καὶ ὁ Πανελλήνιος Πό-
θος ἐρεθίζομεν μὲ μακρὰ κιλιάμα τὸ
φρεῖδι γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τρύπα του,
ἐνῶ ἡ Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, ὀπλισμένη
μὲ μὴν πελωρίαν μαγκούραν, περιμένει.
Αἶφνης «πάφ» ἀκούεται καὶ τὸ φρεῖδι
πίπτει στὰ πόδια τῆς Ἑλλάδος τοῦ
Ρήγα... Ὅπου φύγη φύγη! Ἐγὼ
σκαρφάλωσα ἕς ἕνα σκαλοπάτι, ὁ Πα-
νελλήνιος Πόθος προσπαθεῖ νὰ
κρατηθῇ στὰ πόδια του καὶ ἡ Ἑλλάς
τοῦ Ρήγα... ἀκόμη τρέχει... χω-
ρίς τὴν μαγκοῦραν βέλαια. Ἐν τῷ με-
ταξὺ τὸ φρεῖδι ἔγινε ἀφαντον.
Ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκστρατείας
αὐτῆς;

Ἡ Ἑλλάς τοῦ Ρήγα ἔσπασε τὰ
γυαλιά της μὲ τὴν μαγκοῦραν ἀραγε...;

Ἐθνική Πίστις

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ

Εἶδα ἕνα ὄνειρο, ὄνειρο παράξενο.
Ἦταν μιὰ πεδιάδα καταπράσινη. Λου-
λούδια μυρωμένα ἀνθίζαν ἀνάμεσα στὴν
πρασινάδα. Δένδρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑψώ-
νονταν.
Ἐνα δένδρο πελώριο, θεόρατο, ξεχώ-
ριζε ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα. Κι' ἦταν γεμάτο
ἀγκάθια, ἀγκάθια μυτερά. Μανάχα στὴν
κορφὴ ἔβλεπες ἀνθὴ ὀλόλευκα, πού ἡ εὐ-
ωδία τοὺς ἔβρυνε τὴν εὐωδία τῶν ἄλλων
λουλουδιῶν.

Μὲ μιάς, πλήθος ἀμέτρητον ἀπὸ ἀν-
θρώπους κάθε γενιᾶς, ὄρμησε στὴν πεδι-
άδα. Κι' ἡ πρασινάδα μαύρισε καὶ ἡ
γλυκεῖα φωνοῦλα τῶν πουλιῶν χάθηκε
μεσ' ἐτὴ βοῇ τοῦ πλήθους.

Καθ' ἕνας περνώντας ἔκοβε λουλούδια
ἀπ' τὴ γῆ, μὰ σὲ λίγο τὰ πέταγε μὲ πε-
ριφρόνησι. Ὅλοι μὲ βία τρέχανε στὸ δέν-
τρο τὸ ἀγκυλωτό. Ὅλοι λαχταροῦσαν τὰ
ἀνθὴ ἐκεῖνα τὰ μαγεμένα.

Φθάσαν κοντὰ, στάθηκαν γύρω.
Ἐέλθον ν' ἀνέβουν μερικοὶ, μὰ τ' ἀγ-
κάθια τοὺς πλήγωσαν κι' ἔμειναν κάτω.
Ὄρμησαν ἄλλοι. Δυὸ τρεῖς ἀνέβηκαν ψη-
λότερα. Μὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ὑπο-
φέρει τὸν πόνο καὶ γύρισαν πίσω, κυτ-
τάζοντας μ' ἀπελπισιὰ τὰ λουλούδια τὰ
ἀφάστα.

Τότε ἕνα παλληκάρι, ὅλο νειότη κι' ὠ-
μορφιά, ξεχωρίζε ἀπ' τὸν ὄχλον καὶ ὁρ-
μαίει μὲ θάρρος καὶ ἀπόφασι στὸ δένδρο
τὸ ἀπόροιστο.

Ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει...

Ὅλοι κυτᾶν μὲ περιέργεια. Περιμέ-
νουν ἀνυπομονῶς τὴ στιγμὴ, πού ἀπο-
σταμένος θὰ γυρίσῃ πίσω, σὺν καὶ τοῖς
ἄλλοις.

Μὰ ἐκεῖνος προχωρεῖ ἀψηφώντας τὶς
πληγὲς πού τοῦ ἀνοίγουνε τ' ἀγκάθια...

Τώρα τὸ πλῆθος τὸν βλέπει μὲ θαυμα-
σμό. Τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο τοὺς φαίνε-
ται ἥρωας, θεός!

Ἀλλὰ γιατί αὐτὸς μονάχα νὰ μπορῇ;
Γιατὶ αὐτὸς νὰ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὸν ὄχλον;
Καὶ τοῦ φωνάζουνε νὰ καταβῇ.

Μὰ ὁ ἥρωας πίσω δὲν γυρνᾷ. Τ' ἀγκά-
θια τοῦ σχίζουνε τὴ σάρκα. Τρέχει τὸ
αἷμα του στὴ γῆ, σὺν νὰ θέλῃ νὰ σβύσῃ
ἀπ' τοὺς ἔλθρους του τὴ δίψα τοῦ
φθόνου.

Κι' ὅλο ἀναβαίνει ψηλά, ὅλο προχωρεῖ.
Ἐπὶ τέλους φθάνει... στὴν κορφὴ
καὶ κόβει αὐτὸς πρῶτος ἀπ' ὅλους τὰ λου-
λούδια τὰ ὀλόλευκα μὲ τὸ αἰθέριο ἄρωμα.
Ρίχνει τριγύρω μιὰ ματιά. Τί ἀπέ-
ραντὴ πού φαίνεται ἡ γῆ! Τί μικροσκο-
πικοὶ κάτω οἱ ἄνθρωποι!

Αἰσθάνεται πῶς αὐτὸς ἐκεῖ ψηλά εἶνε
γίγαντας μπρός τους, πῶς ὅλοι τὸν θαυ-
μάζουνε. Κι' ἄς τὸν ζηλεύουν. Θὰ πῇ
πῶς νοιώθουν τὴν ἀξία του.

Στὴ δόξα του λημονάει τ' ἀγκάθια,
λημονάει τοὺς πόνους. Καὶ τὰ λευκά τὰ
λουλούδια στεφανώνουν τὸν ἥρωα τὸν δο-
ξασμένο.

Τώρα τοῦ ὄχλου ὁ φθόνος γίνεται
λύσσα. Πιά δὲν βαστοῦνται. Ἀρπάζουν
πέτρες πελώριες καὶ τὶς πετοῦν στὸ δέν-
τρο μὲ ἀγριὰδα. Ἡ μανία τοὺς δίνει δύ-
ναμι καὶ οἱ πέτρες φθάνουν στὴν κορφή.
Καὶ τὸ πανώριο παλληκάρι ξαπλώνε-
ται ἀναίσθητο στὸ χῶμα.

Εὐπνησά... καὶ σκέφθηκα.
Ἀληθινὸ ἦταν τὸ ὄνειρο.
Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐξέλιξις τοῦ κόσμου.
Ἀνέβηκες ψηλά; Πρέπει νὰ κατεβῇς.
Ἄλλη διεξόδος δὲν εἶνε.

Κρητικοπούλα

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

ΠΡΩ'Ι - ΠΡΩ'Ι

Σήμερα ἐξύπνησα πρωὶ πρωὶ. Τὸ καν-
δηλάκι μου ἐτρεμόσβυνεν εἰς τὰς Εἰκό-
νας, θέλατε ἀπὸ φόβον τοῦ μελετημοῦ τὸ
ὅποῖον ἐφυσόυσε ἄγρια ἔξω εἰς τὸ περι-
βόλι μου. Θέλατε διότι εἶχε σωθῇ τὸ
λάδι του. Γύρω μου, μέσα εἰς τὸ δομά-
τιον, ἦτο νύχτα ἀκόμη. Κοκκοράκια ἐ-
φώναζαν βραχνὰ ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸν
σταῦλον, ἄλλα μικρὰ καὶ μεγάλα ἀπὸ
μακρὰ, ἀγγέλλοντα τὰ πρῶτα χαράγ-
ματα.

Ἐντύθηκα καὶ βγήκα εἰς τὸν δρόμον.
Ὁ οὐρανὸς δὲν ἦτο οὔτε γαλανὸς οὔτε
συννεφιασμένος. Εἶχε ἰδιαίτερον, ἀλλό-
κοτον σταγὴ χρώμα, πού φαίνεται μό-
νον κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας. Τὸ φῶς τῆς

νύχτας πού ἔφρευγεν, καὶ τὸ φῶς τῆς ἡ-
μέρας πού ἤρχετο, ἐπάλαιαν ἐπάνω εἰς
τὸν οὐρανόν, διαχύνοντα ψύχραν ὑπερβο-
λικήν, ἀλλὰ καὶ θαυμασίον θέαμα. Ἡ Σε-
λήνη ὀπισθοχωροῦσα, ὑποχωροῦσα ἡμπο-
ροῦσε νὰ πῇ κανεὶς, κανονικῶς, ἦτο κατὰ-
λευκη. Αἱ Ἀττικαὶ πεδιάδες, τὰ Ἀττικά
βουνά, μόλις ἐξυπνῶντα ἀπὸ τὸν νυκτερι-
νὸν ὕπνον τῶν, ἐστόλιζαν ὥραια τὴν σκη-
νογραφίαν. Ὅλα τὰ ἄλλα ἐφαίνοντο ὡς
νὰ ἐκοιμῶντο ἀκόμη.

Ἄν καὶ ἦμουν ἔξυπνός πρὸ μιᾶμισης
ὥρας, ἐν τούτοις μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐκοι-
μώμουν ἀκόμη. Ὁ νοῦς μου ἀνεπαύετο
ἀγκυροβολημένος εἰς λιμενίσκον γαλή-
νης. Τὸ μεγάλο καταπράσινον δένδρον,
τὸ ὅποῖον στολίζει μὲ τὰ φύλλα του καὶ
τὸ ἰδικόν μας καὶ τὸ πλαγινόν σπῆτι καὶ
τὰ προφυλάσσει ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν
ἔσθην, ἔσσει ἀπαλὰ τὰ κλαδιά του, ἐπάνω
εἰς τὰ ὅποια φωλιασμένα σπουγυτάκια
ἐτραγουδοῦσαν ἢ προσηύχοντο!... Ἐ-
ξαφνα μιὰ ἄμαξα ἐπέρασεν.

Ἡ κρότος τῶν τροχῶν τῆς εἰς τὸ στε-
νὸν ἐξύπνησε τὰ κοιμώμενα σπιτάκια.
Ἐνα παράθυρον ἠνοιχθῇ, μιὰ μορφή
ἐπρόβαλλεν ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι, ἕνας γέ-
ρος ἐβγήκε ἀπὸ μιὰ πορτοῦλα κι' ἐγρά-
βηξε πίσω ἀπὸ τὸ στενόν, καὶ ἕνα κορίτσι
ἄρχισε νὰ γεμίζει τενεκέδες εἰς τὴν βρύ-
σιν. Ἀγέλη περιστεριῶν ἐπέταξεν ἀπὸ
τὸν ἀντικρυνὸν σταῦλον εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ
πρῶτη ἀκτίς τοῦ ἡλίου ἐφώτισε τὸ δω-
μάτιόν μου. Εἰσήλθον. Ἡσυχία, ἔσθην,
σὺν νύχτα ἀκόμη. Ἀνοιξα τὸ παράθυ-
ρον. Ἀφθονὸς ἐμπήκεν ὁ ζωογόνος
πρωϊνὸς ἀήρ. Ἦ φωνὴ ἐνὸς μανᾶβη διε-
σκορπίζετο ἀπὸ τὸν πεινὸν δρόμον εἰς
τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς συνοικίας. Πό-
σας ἀνανήσεις δὲν μοῦ ἔφερεν ἡ φωνὴ
ἐκεῖνη, ἀντιλαλοῦσα καὶ ἐπαναλαμβα-
νομένη!...

Τὰ κοκκοράκια ἀκόμη ἐφώναζαν. Ἀλ-
λά αἱ φωναὶ τῶν δὲν ἦσαν ὅπως αἱ πρω-
ταῖ, δὲν εἶχαν τὸν ἴδιον τόνον, τὴν ἰ-
δίαν διαύγειαν εἰς τὴν κοιμωμένην ἀτμό-
σφαιραν. — Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ ὥραια
νὰ σκηκῶνται κανεὶς πρωὶ!...

Τέλλος Ἀργας

ΦΕΙΔΙ - ΓΑΤΑΚΙ

Τόσον πολὺ ἐπέμενε νὰ μὲ πάρῃ μαζί
του, ὥστε ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησαν οἱ γο-
νεῖς καὶ μετὰ τριῶν ὥρῶν ωραιότατο τα-
ξεῖδι, εὐρισκόμουν μὲ τὸν ἀγαπητὸ μου
ἐξάδελφον στὸ χωριό του. Χωρὶς ἀληθινὰ
μαγευτικὸ μὲ χίλιες-δυὸ φυσικὲς ὁμορ-
φάδες καὶ μυρωδιὲς ἄλλα καὶ με... φαρ-
μακερὰ φρεῖδια. Ὁ περίπατος, τὸ φαγί
καὶ ὁ ὄπνος ἦσαν οἱ μόνες μας ἐννοίες
καὶ εἶχα σκοπὸ νὰ περάσω ἐκεῖ κάμ-
ποσες ἡμέρες, ὅταν τὸ ἀκόλουθον ἐπει-
σόδιον μὴ ἀναποδογύρισεν ὅλα τὰ σχέ-
δια καὶ μὲ ἔκαμε νὰ φύγω ἀμέσως.

Μιὰ νύκτα, πᾶνον κάτω μεσῶνυκτα, μ'
ἐξύπνησεν ἕνας ξαφνικὸς κρότος. Κάτι
εἶχε πέσει πάνω στὸ κρεβάτι μου. Βέ-
βαια φρεῖδι, εἶπα, καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη-
κα, ἐτρέξα στὴν κάμαρα τοῦ ἐξαδέλφου
μου καὶ «Φρεῖδι στὸ κρεβάτι μου!» λα-
χανιασμένος τοῦ ἐφώναξα. Ἐκεῖνος ἀμέ-
σως τρέχει καὶ ἐξυπνάει τὸν πατέρα του.
Ὁ πατὴρ δὲ τοῦ εἶπε ὅτι ἀπᾶξ τότε εἶ-
ρεν ἐμπρός του καὶ ὁρμαίει στὴν κάμαρά
μου νὰ σκοτώσῃ τὸν φοβερόν ἐχθρόν.
Φθάνει στὸ κρεβάτι μου, σηκώνει μὲ
προσοχὴ τὴν κουνοῦπιέρα καὶ τότε τί νὰ
δῇς! Ἐνα μικρὸ γατάκι μακαρίως κοι-
μώμενον στὸ μαξιλάρι μου. Καὶ ὁ θεὸς
καὶ ὁ ἐξάδελφος μου ἔσκασαν κυριοῤε-

κτικῶς στὰ γέλια, ἐγὼ ὅμως θέλεις ἀπὸ
ντροπῇ, θέλεις ἀπὸ φόβον μήπως γίνῃ
καὶ ἐγὼ ἀλήθεια, τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρωὶ
πρωὶ, ἀν μὲ πιάσῃς. . . . Ἐπέστρεψα
σπίτι μου.

Ἑλλάς τοῦ Ρήγα

ΒΑΡΚΑ ΚΑΙ ΚΟΥΠΙΑ

Εἶπαν ἐτὴ βάρκα τὰ κουπιά:
— Μὰ τί εἶνε τούτῃ ἡ τεμπελιά;
Μόνῃ ποτὲ νὰ μὴ κουνεῖς
καὶ νὰ σὲ φέρνωμε ὅλο ἐμεῖς;
Τί καμαρώνεις στὰ νερά
ἐταν ἡ πλώρη σου γλυστρᾷ;
Πές, εἰς ἐμᾶς δὲν χρεωστεῖς
ὅπου καὶ ἂν πᾶς, ὅτι κι' ἂν δῇς;
Κ' εἶπεν ἡ βάρκα στὰ κουπιά!
— Ἐχέτε ἀχάριστη καρδιά!
Χωρὶς ἐσᾶς ἐγὼ μὴ μπορῶ
μὲ τὸ πανάκι νὰ γλυστρῶ.
Χωρὶς ἐμένα ὅμως, κουπιά,
θὲ νὰ σᾶς ρίχταν ἐτὴ γωνιά
κ' ἕνα χειμῶνα παγερὸ
κανένα χέρι ἴσως σκληρὸ
θὰ σᾶς πετοῦσε ἐτὴ φωτιά
γιὰ νὰ κρατῆτε... ἔστασι!

Κῦμα

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

«Απὸ τῶν κλειτῶν»

— Βαρελότο, κοιμάσαι;
— Ὁχι. Γιατί;
— Ἦθελα νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι.
— Τί;
— Ὅτι σήμερα τελειώνει ὁ κόσμος.
— Μπᾶ;
— Ναι ἔρχεται ὁ κομήτης.
— Τί εἶνε ὁ κομήτης;
— Εἶνε ἕνα φωτεινὸ ἄστρο μὲ οὐρά.
— Οὐρά;
— Ναι, σὺν τῆς Ψιφίκας.
— Λοιπὸν;
— Λοιπὸν θὰ συγκρουσθῇ μὲ τὴ γῆ.
— Ὁχι!
— Θὰ γίνῃ φοβερὴ πλημμύρα καὶ ἔ-
πειτα μὲ ἕνα φοβερὸ κρότο, θὰ γκρεμι-
σθοῦν ὅλα τὰ σπιτία.

— Ἐλα!...
— Γιατὶ ὁ Θεὸς ἔφερε στὸν κόσμον τὸν
μέμπη μας; γεννήθηκε γιὰ νὰ πεθάνῃ
ἕς ἕνα μῆνα;
— Ἀλήθεια, τῶρε τὰ κουφέτα τῆς
βαπτισμῆς του;
— Μά... θὰ μᾶς μαλώσουν.
— Ἀ μπᾶ! αὐριο δὲν θὰ ξῇ κανεὶς.
— Ἐξέχασα.
— Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχαμε φάει
ὅλα τὰ κουφέτα.
— Ἀντίο, Βαρελότο.
— Ἀντίο Περσεῦ.
— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο:
— Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, Περσεῦ.
— Μπᾶ!
— Διψῶ.
— Πήγαινε νὰ πιῇς.
— Ἀπὸ ποῦ;
— Ἀπὸ τὸ νιπτήριον.
— Μὰ θὰ μᾶς μαλώσουν.
— Τί λὲς καὶ μένε, αὐριο τελειώνει ὁ
κόσμος.
— Ἀ, ναί!
— Ἐσηκώθη. Ἐπῆγε, ἔστρεψε τὴν βούση,
ἦλπε καὶ τὴν ἀφῆσε ἀνοικτή.
— Ἐπειτα ἦλθε.
— Καληνύχτα!

— Καλὸ ξημέρωμα στὸν... οὐρανό...
Ἐξαφνα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο
παίρνει ὁ προβολεὺς τῆς ἀγγλικῆς ναυαρ-
χίδος.

— Παναγία μου!
— Χριστοῦλη μου!!
— Ὁ κομήτης!...
Καὶ μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκα στὴν ἀγ-
καλιὰ τοῦ συντρόφου μου.
— Πᾶμε νὰ ἴδουμε ἀπὸ τὸ παράθυρο.
— Πᾶμε.
Κατεβήκαμε, ἀλλὰ πατήσαμε νερά.
— Μαμὰ μου! ἡ πλημμύρα!
— Βοήθεια!
Ἐν Φαλήρῳ **Περσεῦς**

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΑ'Ι ΑΦΑ

Στὴ Μελέαχρα μου

Ἡσυχία! Μοναξιά!
Κουρασμένος πεῖδ ὁ «Ἥλιος ἀπ' τὸ τα-
ξεῖδι τῆς ἡμέρας, γέρνει στὴ δύσι ρί-
χνοντας τὶς τελευταῖες του χρυσομένες
ἀχτίδες.

Στὰ γαλήνιὰ νερά τῆς λίμνης, τὶς φαν-
ταστικὲς σκιὰς τοὺς ρίχνουν τὰ δένδρα
τοῦ σκοτεινοῦ ἄλσους.

Τί μαγευτικὴ εἰκόνα!
Μεσ' τὴ σιωπῇ πού περιβάλλει τὰ
πάντα, σὺν ἀρμονίᾳ οὐράνια φθάνουν τὰ
ἀπαλὰ τῶν δένδρων κρυφομιλήματα...
Θ' ἀρχίσῃ σιγὰ - σιγὰ ν' ἀπλώνῃ τὸν
μὲ λαμπερὰ διαμάντια στολισμένο μαν-
δύα τῆς ἡ Νύχτα, σκεπάζοντας μὲ μυ-
στήριον ὅλη τὴ γῆ.

Βυθίζεται ἡ ψυχὴ μου σὲ ἔκτασι, ψάλ-
λει σιγαλὰ ὕμνους δοξάζοντας τὸν θεο
Δημιουργό...

Τόσο ἀπορροφηθῆκα στὸ θαυμασμό
μου, πού ἔξασα εὐτυχῶς τοῦ κόσμου τὴν
ματαιότητα, καὶ ἀφέθηκα στὴ φαντασία
μου νὰ μὲ μεταφέρει σὲνα κόσμο ἰδανι-
κό, ἐκεῖ πού περνάει ἡ ζωὴ ἡσυχῇ, ἀμέ-
ριμνῇ, εὐτυχισμένῃ...

Ρεζεντᾶ

ΘΑΛΑΣΣΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐγὼ νυχτώσει πλέον. Τὸ βαποράκι
τοῦ Βοσπόρου διευθύνεται πρὸς τὴν γέ-
φυραν, ρίπτον ἐμπρός του τὸ ἐρευνητι-
κὸν φῶς τοῦ προβολέως. Τὰ μεγάλα ἐμ-
πορικά πλοῖα πλέουν ὡς σκοτεινὸς ὄγκος,
μὲ μόνον ἕνα φανὸν ἐμπρός. Ὅλη ἡ Εὐ-
ρωπαϊκὴ ὁχτὴ τοῦ Βοσπόρου εἶνε μα-
γευτικὴ. Τὰ φῶτα κλιμακῶν καὶ ἀτά-
κτως κατεσπαρμένα, ἀντανάκωνται ἐπὶ
τῆς θαλάσσης. Ὁμοιάζουν μὲ μεγάλας
πυρολαμπίδας, πού σὺν πέσουν στὰ χώ-
ρα, μένουν ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦν νὰ
ρίπτουν τὸ φῶς τοὺς. Τὸ κόκκινο φῶς
στρυφογυρίζει στὸν πύργο τοῦ Λεάνδρου.
Οἱ μινιέρδες τῆς Σταμποῦλ εἶνε θαυμα-
σίως φωταγωγημένοι ἕνεκα τοῦ Παραξια-
νίου. Τὸ θέαμα εἶνε μαγευτικόν, γλυκεῖα
δὲ αὐτὰ ὁποῦται τὸ πρόσσπον. Ἰδοὺ
καὶ ἄλλη μιὰ εἰκόνα κατὰλλήλῃ διὰ θα-
λασσογραφίαν.

Δωδωναῖος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἄρης ταξιδεύει πρῶτην φορὰν μὲ τὸν
υπόγειον σιδηρόδρομον· καθ' ὅλον τὸ διά-
στημα μένει σιωπηλός. Ὅταν ὅμως ἐξῆλθον
ἀπὸ τὴν σήραγγα, στρέφεται καὶ λέγει πρὸς
τὴν μητέρα του:

— Εἶδες, μαμὰ, τί ταχύτητα ἔχει ὁ σιδη-
ρόδρομος; Κοτὰ νύκτα, τὴν ἐπέρασε γιὰ
μιὰ στιγμὴ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης Γαλανόλευκῆς

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ

ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Γ' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

Κατά τους όρους του νέου Δημοψήφισματος, δημοσιευμένου εις τό 14ον φυλλάδιον, σελ. 123, προκηρύσσεται σήμερον ἡ Τρίτη προκριματική Ψηφοφορία πρὸς ἀνακήρυξιν εἰκοσιν ἀκόμῃ ὑποψηφίων ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τῆς Γ' Τριμηνίας τοῦ 1912.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα δηλαδὴ, νῆα ἢ ἀνανεώσεις, ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὰς *Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων* τῆς Ἀλληλογραφίας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου μέχρι σήμερον, (φυλλάδια 27 ἕως 39), —ὅχι ἀπὸ ἄλλα!— ἕκαστος θὰ ἐκλέξῃ δέκα, τὰ κατὰ τὴν γνώμην του ὠραιότερα, καὶ θὰ μὴ τὰ στείλῃ γραμμένα κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν εἰς ψηφοδέλτιον ἐπὶ ἀπλοῦ γάρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου τῆς κόλλας, συνεταγμένον ὡς ἐξῆς:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Γ' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ 1912

τοῦ (ἢ τῆς)

[Γράφε ἐδῶ τὸ ὄνομά σου καί, ἂν ἔχῃς, τὸ ψευδώνυμόν σου]

Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὁποῖα ἐνεκρίθησαν κατὰ τὴν Γ' Τριμηνίαν τοῦ 1912 (εἰς τὰ φύλλα 27 ἕως 39), μὴ ἤρσαν τὰ ἐξῆς δέκα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν:

[Ἐπεται ὁ κατάλογος τῶν ψευδωνύμων—τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου,— καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ ἐκλογέως.]

Κάθε ψηφοδέλτιον ἐκλογέως, μὴ ἔχοντος ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ *δεκάλεπτον* γραμματόσημον, ἂν εἴναι συνδρομητὴς ἢ ἀδελφὸς συνδρομητοῦ, καὶ ἀπὸ *τριαντάλεπτον*, ἂν εἴναι ἀγοραστὴς: διότι *δωρεάν* μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ψηφίζουν.

Ἡ διαλογή τῆς Γ' αὐτῆς ψηφοφορίας θὰ μᾶς δώσῃ ἄλλους 20 ὑποψηφίους διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τῆς Δ' τριμηνίας.

Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Πρὸς ὅσα τὰ κατὰ καιρὰ

σοῦ διαβάσουν τὴν «Διάπασιν»

Πέρουσι τέτοιο καιρὸ μ' ἕνα γράμμα μου στὰ καλύτερα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος μᾶς καὶ μ' ἕνα ἀπασιμὸ πρὸς ὅλους τοὺς προσφιλεῖς μου μικροὺς ἀναγνώστους τῆς «Διαπλάσεως» ἔδωκα τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν μικρὴ καρδιά των νὰ δείξῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς διὰ τοὺς μικροὺς μαθητὰς τοῦ Ἀποκορώνου ποῦ εἰς τὰ σκοπευτήρια των ἀπὸ μικροὶ μικροὶ γυμνάζονται εἰς τὰ ὅπλα. Ἦτο τότε ἕνα λαγεύο ποῦ ὁ Σκοπευτικὸς Σύλλογος «Ἀποκορώνου» εἶχε ἐκδώσει καὶ μὲ τὰ κέρδη του εἶχε σκοπὸ ν' ἀγοράσῃ πυσὺγγα διὰ τὰ μικρὰ ὅπλα τῶν παιδιῶν τοῦ Ἀποκορώνου.

Τώρα πάλιν εἰς τὴν τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη καρδίαν τῶν μικρῶν Ἑλληνοπαιδῶν ἀποτίνομαι:

«Παιδιά, ὁ ἴδιος ὁ Σύλλογός ποῦ δὲν ἐπαύσε νὰ φροντίζῃ γιὰ τὰ τοιαῦτα τῶν μικρῶν, ἐκδίδει ἕνα κομψὸ καὶ εὐγενικὸ βιβλίον. Κομψὸ γιὰτὶ μέσα στὰ εὐμορφὰ του φύλλα ὁ ὀφθαλμὸς εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ τὰς ὥρας εἰκόνας, φωτογραφίαις ἀληθινῶν τῶν ἀσκουμένων εἰς τὰ ὅπλα μικρῶν Ἀποκορωνιωτῶν, εὐγενικὸ γιὰτὶ εἰς τὰ εὐμορφὰ του γράμματα καθε καρδίαν Ἑλληνόπαιδος ἀτάλλεται μὲ ὅσα διαβάσει γιὰ τὴν πρόδον εἰς τὴν σκοπευτικὴν τῶν μικρῶν ὁμηλικῶν του καὶ ὅσα τὸσον εὐμορφὰ γράφονται ἀπὸ τοὺς καλύτερους μᾶς συγγραφεῖς.

Εἰς τὰ κομψὰ καὶ εὐμορφὰ βιβλία τοῦ καθενὸς σας, θὰ εἰσπορεύσῃ τὸ «Λεύκιον» τοῦ Συλλόγου νὰ ἔχῃ ζηλευτὴν θέσιν καὶ εἶμαι βέβαιος πὸς ὅταν λάβῃτε ὑπόψιν ποῖον σκοπὸν ἐξυπηρετεῖ ἢ πώλησις τῶν βιβλίων αὐτῶν, κανεὶς σας δὲν θὰ ἀρνήσῃ τὰς 3 τὸν δρχαμὰς εἰς τὰ σχολικὰ σκοπευτήρια τοῦ Ἀποκορώνου καὶ θὰ στείλῃ νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητικὸν στέλλον τὸ ἀντίτιμον πρὸς τὸν Σκοπευτικὸν Σύλλογον ὃ «Ἀποκορώνου», εἰς Βάμον, Κρήτης».

Σὰς ἀσπάζομαι Ε. Μ. ΧΑΝΔΡΑΚΗΣ
Καθηγητῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 22ην Ἀυγούστου 1912.

Ἐκαμὲν ἕνα λάθος. Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσίευσά Ἀσκήσεις ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τῆς Δ' Ἐφημερίδας. Δηλαδὴ, ἀντὶ νὰ πᾶρω τὰ τετράδιά σας τοῦ 132ου Διαγωνισμοῦ, ἐπῆρα τὰ τετράδια τοῦ προηγούμενου, τὰ ὁποῖα εἶχα μᾶς εἰς ὁ ἴδιον χαρτοφυλάκιον, διὰ νὰ θῶμαι τὰποτελέσματα. Φαίνεται ἡμῶν ἀπρητημένη ἐκείνη τὴν ὥραν καὶ δὲν εἶδα τὸ λάθος μου, παρὰ ὅταν ἦτον ἀργά. Δὲν ἔχει βέβαια σημασίαν. Αἱ Ἀσκήσεις τοῦ προηγούμενου φύλλου ἦσαν ἀδημοσίευτοι καὶ ὥραται. Τὸ λέγω ὅμως διὰ νὰ μὴ παραξενυθοῦν ὅσοι εἶδαν προηλθὰς Ἀσκήσεις χωρὶς ἴσως νὰ ἔχουν μέρος καὶ εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμόν.

Ἰδοὺ καὶ τὸ δωδεκάσελιδον φύλλον τοῦ Αὐγούστου. Κρατῶ, βλέπετε, τὰς ὑποσχέσεις μου καὶ τὰς ὑποχρεώσεις μου. Μένουν ἀκόμῃ τρεῖς ὥρες διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος μᾶς. Ὡς σὰς δώσω λοιπὸν ἄλλα τρία δωδεκάσελίδια φύλλα. Ὅλος ὁ τόμος αὐτὸς θὰ ἔχῃ σωστὰ δώδεκα δηλαδὴ 48 σελίδας παραπάνω, ποῦ μᾶς κᾶνουν 6 φύλλα ὀκτασέλιδα. Ἐ, εἶνε κατὰ τὴν! Κ' ἐλπίζω νὰ ἐκτιμήσετε τὸ δῶρον μου καὶ νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ξεσπαθώνετε μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν.

Θέλετε ἀκόμῃ ἕνα παράδειγμα περὶ τοῦ πόσον εὐγνωμονοῦν τοὺς ξεσπαθώνοντας οἱ δι' αὐτὸν ἐγγραφεόμενοι; Ἰδοὺ τί μοι γράφει ἡ Ὑψηλὴ Ἰδέα: Τελος πάντων, ἀγαπητὴ μου Διάπλasis, δὲν μπορὼ νὰ εὐρω λόγια γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν Χρυσοσηγήτισσάν γιὰ τὴν μεγάλαν εὐεργεσίαν ποῦ μοι ἔκαμε, ποῦ μοι ἀνοίξετε δηλαδὴ τὰ μάτια καὶ μοι ἔδωκε φῶς, ἐπειδὴ μὲ ἐνέγραφε συνδρομητὴν σου. Πολὺ στενοχωροῦμαι ὅμως διότι ἐνεγράψαν πλὴν ἀργὰ καὶ δὲν θὰ προσφῶμαι πλὴν νὰ σὲ χορ-

τάσω παρὰ μόνον ἕνα χρόνον ἀκόμῃ, διότι ἔπειτα θὰ ἔχω τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ δὲν θὰ μὴ μὲναι καιρὸς... Ἐ, καλὸ ἀργὰ παρὰ ποτέ! Ἀλλὰ καὶ φοιτῆται ἀκόμῃ, ἐξακολουθοῦν πολλοὶ νὰ εἶνε συνδρομηταί μου καὶ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν. Ὡστε δύο-τρία χρόνια ἀκόμῃ εἰσπορεύσῃ νὰ μ' ἔχῃς μὴ γὰρ.

Ἡ Κραυγὴ Νίκης μοι γράφει ὅτι ἐξεπλάγη πολὺ μὲ αὐτὸ ποῦ εἶπε ὁ Φοῖβος, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, ὅτι οἱ ἐδῶ καθηγῆται καὶ γυμνασάσαι εἶνε ἄγριοι. «Ἦμεῖς λέγει, εἰς τὸ Δ' Γυμνάσιον, εἴχομεν ἕνα Γυμνασιάρχην, τὸν κ. Κ. καὶ ἕνα Ἑλληνιστὴν, τὸν κ. Χ. οἱ ὅποιοι μᾶς εἶχον σὰν παιδιὰ των καὶ καλλίτερα. Καὶ ἡμεῖς ἐσυζητούσαμεν ἐλευθερά μαζὶ των, διότι εἶνε ἑτακτοὶ ἀνθρώποι.» Μὰ δὲν ἀμφισβῶ. Ὑπάρχουν τώρα καὶ τέτοιοι πολλοί. Εἶνε οἱ... ἀμερικανίζοντες.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολὴν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα: «Τί μέλι, τί θαῦμα ἦτο τὸ προηγουμένον δωδεκάσελιδον! Ὅταν μοι τὸ ἔφεραν ἦτο μεσημέρι κ' ἔτρωγα. Μόλις τὸ εἶδα, ἔφαγα γρήγορα-γρήγορα καὶ χωρὶς φροῦτο, ἐπῆγα σὲ μὴ παράμερη γωνίαν καὶ ἔρχισα νὰ τὸ διαβάξω, νὰ τὸ τρώω. — Δὲν θὰ εἴς φροῦτο; μοι λέγει ὁ μπαμπᾶς. — Κ' ἔχει καλλίτερο φροῦτο ἀπὸ αὐτό; τοῦ λέγω.»

Εὐγε διὰ τὴν ὑπομονητικὴν σου ἐργασίαν, Περσεύ. Ἀλλὰ εἶπα, ὅτι τέτοιας στατιστικῆς δὲν θὰ δημοσιεύσω ἄλλας. Διότι ἐδημοσίευσά ἀρκετὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπεδείχθη ἡ νίκη τῶν ἀγοριῶν. Τώρα τὸν λόγον ἔχουν τὰ κορίτσια. Ἡ λέξις περὶ τῆς ὁποίας ἐρωτᾷς ἔχει πολλὰς σημασίας, εἰσπορεύσῃ ὅμως νὰ ὀρίσῃ προηγουμένως ὡς συνώνυμον τοῦ μέθοδος.

Κ' ἐν ἀγγελτήριον γάρμου. Ἡ ἀγαπητὴ μου Καλλιόπη Κ. Μανδωλόγιου, ἡ γνωστότατὴ εἰς τὸν κύκλον μᾶς ὡς Ροδοπαία Ἑλληνόπουλα, καὶ ὁ κ. Εὐάνθης Δ. Ἀθανασιάδης, ἐτέλεσαν τοὺς γάρμους των εἰς τὴν Σόφειαν. Τοὺς εὐχομαι ὁλοφύγως καλὴν εὐτυχίαν.

Ὁ Πανελλήνιος Πόθος προτείνει νὰ ἀνακηρύσσεται κορυφαῖος κάθε χρόνον ὁποῖος παίρνει τὰ περισσότερα βραβεῖα εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἐν γένει. Ναί! ἀλλὰ τί γίνεται τότε ἡ Σελὶς Συνεργασίας; Τὸ κυριώτερον μένει ἔξω.

Πράγματι, Ἀντικὴ Δύσις, ἄλλοτε ἔκαμνα καὶ διαγωνισμὸν Ραπτικῆς, διὰ τὰ κορίτσια, μὲ κοῦκλες καὶ φορεματικὰ, τὰ ὁποῖα ἔδωκα εἰς πτωχὰ παιδιὰ. Τὰ κατήγγισα ὅμως, διότι μοι ἐστοίχισεν πολὺ. Φαντάσθω ὅτι ἐπλήρωσα εἰς τὸ τελώνιον, διὰ τὰς κοῦκλες ποῦ μοι ἐστελναν ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν, πέντε καὶ δέκα δραχμάς τὴν μίαν!

Σαμὶα Ἦρα, δὲ συγγαίρω διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ θεοῦ ἀπὸ τοὺς ληστές. Τί φοβερὸν! Μάθε ὅμως, ὅτι τὰ ψευδώνυμα μοι εἶνε ἐμπιστευμένα ὑπὸ ἐχεμύθειαν καὶ δὲν εἰσπορῶ νὰ λέγω τὰ ὀνόματά των. Ἐπίσης δὲν δίδω καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν συνδρομητῶν. Ἡ ἐξαδέλφη σου ποῦ θέλει νὰ ἔχῃ Ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Μιμόζαν, ἂς τῆς ζητήσῃ διὰ Μικρὰς Ἀγγελίας. Διατὶ γράφεις μὲ κόκκινον μελάνι;

Ὡραὶ ἡ ἐξοχικὴ σου ζωὴ, Ἐνδοξον Μεσολόγγι, καὶ ὥραται ἡ ἐπιστολὴ ποῦ μοι τὴν περιγράφεις. Γράφε μοι καὶ μὴ σὲ μέλῃ διὰ «τὰς μεγάλας μου ἀσχυρίας». Μία ἀπὸ αὐτὰς εἶνε καὶ ἡ Ἀλληλογραφία. Ναί, ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη καὶ ἡσύχασε.

Ἐπάνω-κάτω τέσσαρες μῆνες ἔχουν περάσῃ, χωρὶς νὰ λάβω γράμμα σου, Ἠρώς τοῦ 21. Ἀλλὰ τὸ σημερινόν μὲ ἀποζημιώνει μὲ τὰ τόσα ὥρατα ποῦ ἔχεις μέσα. Ἐγροστέρισα προπάντων τὸ ἐπιστέδιον μὲ τὴν Γεωργίτσαν. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! Δὲν θὰ πιάσῃ ἡ δικαιοσύνη ποῦ προβάλλεις διὰ τὴν καθυστέρησιν τῶν τετραδίων σου. Καλλιόπην δὲν θὰ στείλῃς ὅσον πὸ γρήγορα μπορεῖς χωρὶς νὰ ποῦμε τίποτε.

Μελαχροινὴ Ἑλληνοπούλα, ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰγοράσῃς τόμους μου, διὰ νὰ περνᾷς εὐχάριστα τὰ μεσημέριά σου ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς. Ὁ τόμος μὲ τοὺς «Ροδινισμούς» τοῦ Βράχου ἔχει δρ. 3,50 ὁ δὲ τόμος μὲ τοὺς «Κληρονόμους τοῦ Ροδινισμοῦ», δρ. 3,60. Μαθαροτοκαπινωμένη Γαλανόλευκη, εἶνε ἀληθεῖα ὅτι κάποτε ἐγκρίνω ἐξαιρετικῶς διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. καὶ ἐκτενέστερα τοῦ δέοντος κριματία, ὅταν εἶνε πολὺ εὐμορφᾶ. Κάποτε ὅμως μὲ γελῶν τὰ χειρόγραφα, — πυκνογραμμένα χωρὶς νὰ φαίνεται ἀμέσως, — τὰ νομίζω σύντομα καὶ ἅμα τυπωθῶν, βλέπω πόσον εἶνε ἐκτενῆ. Ἀλλὰ δι' αὐτὰ ὅλα θὰ λάβω τὰ μέτρα μου, διότι δὲν θέλω νὰ γίνωμαι παράπονα. Ὡς ὁρίσω δηλαδὴ τὸ ποσὸν τῶν λέξεων ποῦ πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε κομμάτι, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέπω παραπάνω οὔτε μισὴ λέξι. Ὡς ἰδῇς.

Ἐννοεῖς, Τέλλε Ἄγρα, ὅτι οὔτε ὁ καιρὸς μου οὔτε ὁ γῶρός μου ἐπέτρεπε νὰ σὲ πείσω «διὰ τὴν λογικὴν», ὅτι ἐκεῖνα ποῦ παρετήρησες διὰ τὸ διήγημα τοῦ Ὁραιοπαθοῦς θὰ ἡμπορούσε κανεὶς, ἂν ἤθελε, νὰ τὰ παρατηρήσῃ καὶ δι' ἑν ἀριστούργημα. Συλλογιστοῦ ὅμως τὸ ἐξῆς: Ἐγὼ δὲν ἐπειράχθηκα, ἐνῶ μὲ τὰς παρατηρήσεις σου, σὺ τὸ παιδί μου, ἀμφισβητοῦσες τὴν εὐθυκρισίαν μου καὶ τὴν ἀμεροληψίαν μου. (αὐτὸ δὲν ἐξάγεται; ὅτι δὲν ἐκρίνα καλὰ ἢ ὅτι ἔκανα χατήρι νὰ βραβεύσω τὸν Ὁραιοπαθῆ;) Καὶ ὅμως, σὺ τὸ παιδί μου, πειράζεσαι καὶ παραπονεῖσαι, διότι σοῦ ἀπάντησα, ἐγὼ ἡ μητέρα σου, ὅτι σ' ἐσυμβούλευσεν ὁ ἐγωῖσμός! Εὐτυχὴς ποῦ μοι γράφεις, ὅτι σοῦ μένει ἀκόμῃ ἡ ἀγάπη. Καὶ ἂς ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀγάπη θὰ σοῦ δείξῃ τὸ ὀρθόν σου.

Ἐγεις λάθος, Ἀηλιωμένη Κόρη, διότι πάντοτε τὰ γράμματά σου τὰ διαβάξω μὲ τὸ μεγαλῆτερον ἐνδιαφέρον. Ἐψάξα εἰς τὸ 34ον φύλλον, ἀλλὰ δὲν εἶδα νὰ ἐγκρίνεται τὸ διήγημα ποῦ λέγεις. Μήπως κᾶνεις λάθος; Διὰ τὸ περσινόν δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ἐν γένει ὅμως πρέπει νὰ ξεύρῃς, ὅτι ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος ἔχω ὀλονέν μεγαλῆτερας ἀξιώσεις ἀπὸ τοὺς φίλους μου. (Θέλω νὰ προσδοκῶν. Πέρου, διὰ νὰ σ' ἐνθαρρύνω, εἰσπορεύσῃ νὰ σοῦ ἐνέκριναν κάτι τι μέτριον, τὸ ὅποιον, ἂν μοι ξαναστειλῇς φέτος, θὰ ἰδοὺ ὅτι δὲν προσδοκῶν καὶ θὰ τὸ ἀπορίψω.)

Σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Λύσεων, Μπουμπουκάκι. Ἐγεις πολὺ δίκαιον. Πλεῖστα Ἀσκήσεις, καὶ μάλιστα Ἀκροστιχίδες καὶ Σχηματά, ἐπιδέχονται πολλὰς καὶ διαφόρους λύσεις. Ἐπεγείρησα ἄλλοτε νὰ ὀρίξω τὰς ζητούμενας λέξεις ἀκριβέστερα, ἀλλὰ τότε αἱ Ἀσκήσεις ἔγιναν κάθε γούστο, διότι ἐγίνοντο εὐκολοῦνται καὶ διὰ νήπια. Ἐτοί ἀπεφάσισα νὰ θεωρήσω τὸ κανὼν ἀθεράπευτον καὶ νὰ κάμνω ὅ, τι κᾶνω 34 τῶρα χρόνια...

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορά μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγράφην ἀπόρων εἰς τὴν Διάπασιν, ἐκ τῶν ἡδὴ συστημένων.]

3ον Δελτίον Εἰσφορῶν τοῦ 1912.

Ἐκ τοῦ 2ου Δελτίου . . . Δρ. 4,05

Νέαι εἰσφοραὶ: Μαγαρένο Φοῦλι λεπ. 50, Πατριῶ Ναντιόπουλο λεπ. 50, Γλυκοχάραμ λεπ. 55.— Ἐν ὅλῳ δρ. 5,60.

Ἀμα διὰ τῶν νέων εἰσφορῶν, τὰς ὁποίας ἐλπίζω προσεχῶς νὰ λάβω, συμπληρωθῇ τὸ ποσὸν τῶν 8 δρχμῶν, θὰ ἐγγράψω δι' ἐν ἔτος ἕνα ἐκ τῶν ὑπολειπομένων 35 ἀπόρων, οἱ ὅποιοι πρὸ πολλοῦ ἔχουν συστηθῇ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀς γονατίσῃ» τῆς Κρητικοπούλας.—«Κουκουδώνιστος» τοῦ Ἀθανάσιου Διάκον.—«Δένδρα» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.

—«Βοσπορεία Νύξ» τοῦ Βασιλέως τῶν Βαλκανίων.—«Τοῦ Βράχου το Λουλουδῆ» τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ.—«Βραδύα» τῆς Φυσιολάτριάς.—«Ὀνειροπολήματα» τῆς Ἑλληνοπούλας.—«Ἡ Ἀστέρις» τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα.—«Συμβουλαὶ ἐνός μαύρου» (μετάφρασις βέλταια) τοῦ Δικηγροῦ τῆς Νεολαίας.—«Τὸ ὄρανο» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπογογγίζονται: «Τὰ ζιζάνια τοῦ χωρίου» (πολὺ νόστιμον ἀλλὰ πολὺ ἐκτενές).—«Ἡ ἡδὴ Ἦρα» (ἀκατάλληλον).—«Ἡ Φάρος» (πολλοὶ στίχοι λαθασμένοι).—«Ἀπογοητεύσεις Περιγητρίδας» (νόστιμον ἀλλὰ κακογραμμένον κείμεν).—«Μαύρη νυχτιά» (περιγράφει ὡς αὐτόπτης πράγματα ποῦ δὲν εἰσπορεύει νὰ εἶδες, ποῦ δὲν ξεύρεις.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ.1.Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγῶνι, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Πρίγκιπ Τζάλμας, α. (Δ.Λ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Αἶμα τῆς Ἐλευθερίας, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἐκάστον φύλλον λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ ἄλλες.—Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηχημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐνός παρενθήμερος ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰς αὐτὸ ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Πυγμαλίων (0) μὲ Λάφνης Στέφανον, Σανθὴν Μουσιμὲ, Νέλκε, Ἀδωνάτορ.—ἡ Μελαχροινὴ Ἑλληνοπούλα (0) μὲ Ὀνειροδὲς Βάλς, Νέαν Ἑλλάδα, Κρητικοπούλαν.—ὁ Μέλλων Ναυτοπάις (0) μὲ Ἀρόσον τῆς Πρωίας, Ραμφιδὸν τῆς Κύμης, Τέλλον Ἀγρα.—ὁ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι (0) μὲ Ἀηλιωμένην Κόρη, Μόνωσιν, Συριανὸν Πολεμιστήν.

Ἡ Διάπλasis ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Δικηγροῦ τῆς Νεολαίας (ὅχι δὲ, δὲν εἶνε καὶ τόσον... φρικτὸν) ὅταν μάλιστα ὑπάρχῃ ἡ καλὴ διαθήκη: ὥστε μὴ διαστῇς νὰ μοι γράψῃς! Μάστιχα τῆς Ἐλευθερίας (ναί, ἐνθυμήσαι πολὺ καλὰ τὸν παπποῦ σου, ὁ ὁποῖος σὲ ἐνέγραφε: εἶσαι πράγματι ἀπὸ τοὺς παλαιότερους συνδρομητάς μου.) Καλλιόπην Ἀηδιόνα (θὰ τῆς τὸ πῶ) Γενναίονορον Ἡπειρώτην (ἐλαδα, εὐχαριστῶ) Ἀκαζίαν (τόμους ἔστειλα) Νικολέτον Πτενιάρην (ἐλήφθην) Ἀσπιδάτον Τηλέγραφον (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ἔστειλα) Ἀρμενοπούλαν καὶ Σάσαν (λύσεις ἔδωκα. Διαγωνισμῶν, ἂν δὲν συνοδεύονται ὑπὸ δεκάλεπτου, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν) Ἐνα Χιωτάκι, (ἐλαδα, εὐχαριστῶ) ὥρατα λοιπὸν ἐπέραςες εἰς τὴν ἐξοχίαν, ὅπου, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ δένδρου, ἐδιδάξες καὶ παλαιούς μου τῶμους.) Φυσιολάτριά (ἔστειλα) Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ (εὐγε σας λοιπόν!) ἀλλὰ κ' ἐδῶ ἡ κίνησις εἶνε ζωηρὰ σήμερὰ γράφει καὶ ὁ κ. Φαίδων.) Βασιλέα τῶν Βαλκανίων (χάρτην λύσεων ἔστειλα φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷς ἀποκλειστικῶς τὴν καθαρεύουσάν) διὰ τοῦτο ἡ δημοτικὴ τῆς Κρ. σοῦ φαίνεται μαλ' ὡς τὴν δημοτικὴν, θὰ τὴν εὐρίσκων ἴσως πολὺ καθερεῖουσάν) Λεφίνα τοῦ Εὐθέου (προσπάθησε λοιπὸν καὶ θὰ διακριθῇς) Ἀσκήσεις ὅμως μὴ μοι στείλῃς, πρὶν ἰδῇς τὴν Προκήρυξιν τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ.) Ἀφελὴ Σανθούλαν (νὰ ἤφεραν οἱ ταχυδρομικοὶ τὴν

ἀγάπην σας καὶ τὴν ἀνυπομονήν σας, θὰ ἐπρόσεχαν πολὺ νὰ μὴ κᾶνουν λάθον, ἀλλὰ γι' αὐτοὺς... ὅλα τὰ χαρτιά, βλέπετε, τὸ ἴδιον εἶνε!) Μαγαρένο Φοῦλι (τώρα ἐνόησα! ἀλλὰ εἰς τὸ γράμμα σου δὲν ὑπῆρχον τὰ γραμματόσημα ποῦ λέγεις: μήπως ἐξέχασες νὰ τὰ ἐσωκλείσῃς;) Μέλλωντα Ναυτοπαιδα (ἔχει καλῶς) Ὁαλὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Μαινόμενον Κῦμα (ἐλαδα, εὐχαριστῶ) Ἀθανάσιον Διάκον (ἐλαδα, εὐχαριστῶ) Κρητικοπούλαν (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν) Ὑψικὴν Στοιγὴν (ἀπλὴ σύμπτωση: νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τὸ σχέδιόν σου!) Ροδοπαίαν Ἑλληνόπαιδα (σημῆρον ἐξηγῶ τὴ συνῆδ.) Ζιζάνιον Συριανὸν Παρθενωγαγίου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαδα μετὰ τὴν 23 Ἀυγούστου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

